

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto X.

V Ljubljani, 23. junija 1938.

Štev. 25.

V vojni je prva smrtna žrtev
resnica.

Boake Carter,
ameriški žurnalista

DRUŽINSKI TEDNIK izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 33-32. Poštni predel št. 346. Račun Pošte hranične v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/4 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 60 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostolpna potitna vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetra in širina 55 milimetrov) din 7. — Med oglasi stane vsaka potitna vrstica din 4. — Notice: — vsaka beseda din 2. — Mali oglasi: vsaka beseda din 0.50. Oglašni davek povsod je poseben. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Johna Murraya
junaška smrt

(Gl. str. 4)

SAMOSTOJNOST

Vsek zdrav človek ima nagon, izražati svoje misli na poseben, le njen lasten način. Nične ne more biti duplikat drugega, niti med starši in otroki jih ni dveh, ki bi si bila polnoma enaka v načinu mišljenja in ravnanja.

In vendar v življenju tako pogosto srečujemo ljudi, ki so pravi odmev drugih. Mislijo tako kakor nekdo drug, ga posnemajo tako v mišljenju kakor v sodbi in delu, ter so docela odvisni od živiljenjskega načina tega drugega. Takim ljudem pravimo, da so nesamostojni, slabici. Taki se boje lastnih misli, boje se odgovornosti, ki jim jo nalaga življenje, in bi radi to odgovornost zvali na ramena onega drugega s tem, da mu slepo sledi in potem zveračajo krvido nanj, če jim ne gre vse po sreči.

Gotovo je, da so živiljenjske smernice v splošnem za vse enake, da za vse enako velja pojem pravice in krivice, dobre in zla; toda načinov, kako naj pravilno sledimo tem smernicam, je nešteht. Ni se zato treba le preveč zanatašati na način drugih; vsakdo naj si ustvari svojega lastnega ter se ga drži, kajti vsak človek ima lastno določeno pot, svoj lastni prostor na svetu!

S samostojnostjo rase moč. Človek se šele potem zave svoje prave vrednosti, če ve, da zaradi samega sebe, brez pritiska drugih sledi vsemu temu, kar ve, da je prav, in se ne trese pred mnenjem ljudi, ki morda kritizirajo le zato, da zakrijejo svoj lastno nesamostojnost.

Nesamostojnost je vzrok, da tako mnogo ljudi ne igra prav nobene vloge v življenju. Boje se izraziti svoje mnenje, boje se odločno nastopiti in strah jih je že pred lastno senco. Vedno morajo imeti za hrabom nekoga, da se nanj nastanijo, in kakor trs v vetru so, če ne dobe zadosti opore.

Samostojnost je pa tudi pot k uspehu. Vsek človek mora biti trdno preprčan, da je na svetu neka naloga, ki je določena prav ranj, a ki jo more le on sam izvršiti in prav nobeden drugi. Taka zavest ga potem tudi neprestano spodbuja k delu in mu dà moč, da pride do cilja.

Mnogo krivide za današnjo nesamostojnost ljudi ima že vzgoja otrok. Cuječe matere so v strahu za svojega ljubljenca mnogo pretirane. Nikamor ga ne puste brez vodstva, nobenega odgovornega dela se mu ne upoju nači, češ da bo gotovo vse narobe napravil. Toda otrok se niti v predšolski dobi ne sme le preveč držati materinega krila. Kakor hitro se pojavi v njem prva sled lastnega mišljenja, ga je treba navajati na samostojnost. Naložimo mu majhne opravke, bodisi pospravljanje v lastnem otroškem kotiku ali ga pa posljimo z majhnimi naročili k služkinji ali k sosedu. Seveda moramo biti spocetka pripravljeni na to, da ne bo vse prav, toda treba je v tem primeru tvegati in ne izgubljajmo nade. Najbolj neuvestne so pa opazke: »Ti nič ne znaš, premajhen si za tako stvar!« ali: »Iz tebe ne bo nikoli nič!« Otrok se čuti ob takih opazkah manjvrednega, zapostavlja.

Nadaljevanje v 3. stolpcu pod črto

Nacionalistična patrola nadzira ulico v osvojenem Castellonu

RAZGLED PO SVETU

Vprašanja brez odgovorov...

Guglielmo Ferrero ne razume Japoncev.
Anthony Eden proti politiki večnega popuščanja

V Ljubljani, 21. junija.

»Ves svet je ena sama neizmerna norišnica.« Ne vemo, kdo je izrekel to za našo kulturo in civilizacijo tolikan poniževalno krialito, vemo pa, da si današnje človeštvo od dne do dne, od leta do leta mrzličneje paziadeva, da dokaže njeno resničnost. Bistvo blaznosti je, da nam za svoje početje ne dà pravega, logičnega odgovora. Poglejmo po svetu in prisluškujmo, kakšne odgovore bomo dobili na naša vprašanja!

Guglielmo Ferrero, eden izmed največjih sodobnih italijanskih zgodovinarjev in sociologov (po prihodu fašizma živi v prostovoljnem izgnanstvu na Francoskem), je ondan napisal v toulouški »Depêche:«

»Kako nelogična je japonska politika proti Kitajski, ali — da se s pravo besedo izrazimo — japonsko strahovanje Kitajske z granatami in vžigalnimi bombami! Saj Japonci ne žele nič manj kakor zagospodariti nad Kitajsko in ji vsiliti vladu po svojem okusu — čeprav je ta dežela (z dobrimi 400 milijoni ljudi proti 70 milijonom Japoncev) že od leta 1911. v revolucionarnem stanju, to se pravi, da skuša reformirati svoj politični in socialni ustroj. Do danes se ji to še ni posrečilo, a Japonci bi ji hoteli z ubijanjem vsiliti sistem, ki ga po njihovem zatrjevanju potrebuje — vsiliti bi ga hoteli deželi, ki se ponaša s tisočletno civilizacijo!« Kako blazno početje! Njegov konec bo samo eden izmed neštetičnih mejnikov na poti protipadil poskusov, ki jih beleži zgodovina cesarstva. Vzhajajočega sonca v preteklih stoletjih — cesarstva, ki že od nekdaj ljubosumno prezira na svoje mogočne sosedje in sanja svoj blazni sen, kako bi jih uklonilo pod svojo peto.«

Vprašanje je zadano: kdo ve odgovor nanj?

»Politika popuščanja pred silo,« je te dni rekel bivši britanski zunanjinski minister Eden na političnem shodu v Leamingtonu, »utegne začasno pomiriti duhove, toda trajnega miru od nje ne pričakujmo. Pot umika ni bila nikoli pot miru.«

In vendar stopa britanska politika že dolga leta po tej poti. Zakaj?

»Zakaj,« se izprašuje Pertinax v pariškem tedniku »Europe Nouvelle«, »zakaj se Beckova Poljska že širi leta tako trdovratno brani, da bi na podlagi enega ali drugega izmed obeh arbitražnih in spravnih dogovorov, ki ju je že pred desetimi leti skleplila s Češkoslovaško, spravila s sveta ne soglasja med varšavsko in praško vlado?«

Prejšnji teden so se v Barnsleyu na Angleškem vršile naknadne parlamentarne volitve za izpraznjen laburistični mandat. Kandidat laburistične (so-

Ogrski kraljevski namestnik admiral Miklós Horthy je praznoval 18. junija 70letnico svojega rojstva

cialistične) stranke Potts je dobil 23.500 glasov, kandidat vladnih liberalov (Simonove skupine) pa 13.000. Čeprav je bila volilna udeležba manjša kakor pri rednih volitvah, so laburistični glasovi poskocili, vladni pa občutno padli. Potts je prodrl z večino

10.500 glasov, medtem ko so laburisti še pri prejšnjih volitvah imeli samo 7600 glasov večine.

Laburisti so pridobili v zadnjih letih že kakšnih deset mandatov. Deline volitve kažejo, v katero smer gre politični razvoj na Angleškem. Drugo leto po pojede Angleži na nove, redne parlamentarne volitve, — Ali bo njihov rezultat odgovor na gornja odprta vprašanja? Mnogo je ljudi, ki to prerokujejo; mnogo jih je, celo med nesocialisti, ki si tega zelite.

Observer

Ali vam, ki poslušate, pravim: Ljubite sovražnike svoje; delajte dobro njim, ki vas mrze; blagoslavljajte tiste, ki vas preklinajo, molite za te, ki vas obrekujejo. Kdor te udari po enem licu, nastavi mu tudi drugo, in kdor ti jemlja plasc, ne brani mu vzet tudi suknje.

Evangelij sv. Lukeža, 6. pogl., 27—29.

Nihče pa sveče, ko jo priže, ne pokrije s posodo ali je deno pod posteljo, ampak jo postavi na svečnik, da tisti ki prihajajo, vidijo luč. Kajti nič ne prikritega, kar se ne bo razdelo, tudi skrivnega ne, kar se ne bo obvezelo in prislo na dan.

Evangelij sv. Lukeža, 8. pogl., 16—17.

Od vseh strani nas stiskajo, a nismo na tesnem; v zadregah smo, a ne obupujemo; preganjam nas, a nismo zapuščeni; pobijajo nas, a ne ginemo.

Pavlov list Korinčanom, II., 4. pogl., 8—9.

In tako sem videl konje v prikazni in na njih sedeče, ki so imeli oklep ognjene in temnordeče in žveplene; in glave konj kakor glave levov in iz ust njih izhaja ogenj in dim in žveplo. Te tri sibe so pomorile tretjino ljudi, ogenj in dim in žveplo, ki izhaja iz njih ust.

Razodjetje sv. Janeza, 9. pogl., 17—18.

Nadaljevanje iz 5. stolpca
Odkod prihaja ta smeh? Od moža, ki tod vlada — od predsednika Roosevelta.

Emil Ludwig (»Liberty«, Newyork)

SKRITO POROCILA

Daily Telegraph je list, ki ima med intimne zveze s konservativno stranko in s sedanjo britansko vlado. Zato je zelo znacilno, da je priobčil te dni še na 15. strani kratko poročilo pod komaj vidnim naslovom: »Bombniki potopili v valencijski luki britansko ladjo — že tretjo v tem tednu.«

Nadaljevanje v 4. stolpcu pod črto

Zemljevid vzhodne in južnovzhodne Španije po nacionalistični zmagi pri Castellonu.

Nadaljevanje iz 1. stolpca
nega. Zavest tako manjvrednosti se v zelo občutljivih otročih rada tako zasidra, da se je potem vse življenje ne morejo otresi. Ce po vidijo, da jim naložimo majhne opravke — vsak zdrav otrok hoče biti zaposlen! — ēe čutijo, da jim zaupamo in potrimo z njimi kljub kakemu neuspehu, tedaj jih navda to s ponosom in jih bodri, da v drugič bolje pazijo. Tako rase v njih samostojnost in v poznejšem življenju si nikdo od teh ne bo rekel: »Saj nič ne morem doseči!, ampak si bo krepko zavhal rokave in šel na delo.

Zato tudi ne ravna po prav starši, ki si v svoji pretirani ljubezni prav ničesar ne privoščijo ter vse življenje garajo in devajo na stran, samo da se bo otroku bolje godilo ko njim. Izberajo mu celo poklic in mu nesejo vse tako reklop pred nos. Pa pride nesreča, da tak človek prežogdaj izgubi starše ali vse premoženje. Na lepem se znajde pred golim življenjem in si, slabici kakovšen je, ne zna drugače pomagati kakor s kroglo v sence.

Le tisto stališče v življenju in tisto premoženje, ki smo si ga znali z lastnim trudom priboriti, bomo tudi prav cenili. In če vse izgubimo, imamo še vedno zavest, da nam ne manjka duševnih sil, da znova začnemo!

Gorenjka

Razdejanje v Kantonu po japonskem letalskem napadu

Utzinki

DOBRA MONARHIJA JE BOLJSA OD SLABE REPUBLIKE...

Za 80letnico švedskega kralja Gustava je ugledni švedski list »Dagens Nyheter« vprašal več socialističnih voditeljev, nekdajnih zagovornikov odprave monarhije, ali so za republiko ali za monarhijo. Glavni urednik največjega socialističnega lista »Socialdemokraten«, Z. Höglund je izjavil, da je sicer že zmerom republikanec, vendar mu to ne brani, da ne bi glas povedal: »dobra monarhija je boljša od slabe republike.« Založnik Einar Ljundberg — mož slovi po tem, da je poslednji, ki ga je katero švedsko sodišče odsodilo zaradi razvaljenja veličanstva (l. 1909). — je odgovoril, da je slej ko prej v načelu za republiko, toda če gleda usodo republike v Nemčiji, ima vendarje rajši švedsko ustavno monarhijo. Tudi deželni glavar Vennerström, tisti ki je nekoč zahteval ljudsko glasovanje o »kraljestvu ali republike, živi rajši v ustavni monarhiji, kakrsna je Švedska, kakor pa v republiki, ki so nastale na razvalinah cesarstev in kraljevin.

DRUGA STRAN KOLAJNE

»Gosji korak (franc. pas de Poie, nem. Gänsemarsch), pravi dr. Feliks Regnault v ugledni pariški »Revue Moderne de Médecine«, je nenaraven, zelo utrudljiv in zdravju škodljiv način hoje; spominja nas na cirkuške konje, ki se jih naučili španskega topotajočega koraka. Takšna hoja pretirava vse tisto, kar skušamo pri smotri hoji ublažiti. Podobna je hoji ljudi, ki si krčijo pot skozi grmovje in morajo visoko vzdignovati noge, da se ne zapleto v trnje, potlej jih pa plosko postavljajo na zemljo, da pomandrajajo oviro in dosežejo tla. Zato hodijo tako divjaki na lov; plavonočci (race, gosi) si s takšno hojo pomagajo na močvirnatih tleh, ko se z vsem stopalom hkratu prestopajo.

Pri vojaštvu ima gosji korak drugačen pomen: ob paradi napravi strumno istočasno dviganje nog glede na isti užitek kakor predstava zboru piesali na odru. Pravi namen vojaškega »gosjega koraka« je pa v tem, da utrdi živčne centre (nevrene) in jih nekako hipnotizira; to ohromi mišljenje in stopnjuje avtomatičnost gibov.

OBOJE DRŽI

Mir v Evropi je odvisen od Spanije, slišimo in beremo vsak dan.

Ne, pravi »Oeuvre«; obratno je res: mir v Španiji je odvisen od Evrope.

Prav imajo i eni i drugi.

SMEH

Najbolj presenetni Evropeca v Beli hiši [rezidenci ameriškega predsednika] to, da ga povsod sprejme smehek. Smeje se tajnik, smejejo se senatorji in zurnalisti, sodniki in uradniki, kadar o čem govore ali čakajo na kaj; sme odmeva od mogičnih ministriških miz in z ust uslužbenec. Na hodnikih in v vežbah, v čakalnicah in v pisarnah je ozračje polno smeha.

Nadaljevanje v 4. stolpcu pod črto

Politični teden

Letalsko razstavo v Beogradu je obiskal tudi Nj. Vel. kralj Peter II. Posebno se je zanimal za jadralna letala in za načela jadralne tehnike. — Novi italijanski generalni konzul Tommaso Bertele je te dni nastopil svoje mesto v Sarajevu. — Nov narodni muzej bodo na pobudo bana dr. Ružica Kmalu začeli graditi v Zagrebu. V sedmih palatah bo arheološki muzej, prirodoslovni muzej z oddelkom za mineralogijo in zoologijo, etnografski muzej, moderna galerija in muzej za umetnost in umetnostno obrt.

Predsednik vlade dr. Stojadinović se je v spremstvu kabinetnega šefa doktorja Protića pripeljal prejšnji teden v Ljubljano, kjer ga je sprejel ban dr. Natlačen. Z njim je imel ministarski predsednik daljše posvetovanje. Iz Ljubljane je dr. Stojadinović odpotoval v Benetke na umetniško razstavo. — Zastopniki finskega gospodarstva so te dni obiskali Jugoslavijo, da podrobno spoznajo naše gospodarstvo in navezejo z nami tesnejše gospodarske stike.

Anglija ne bo glede španije ukrenila nič novega. Angleški ministriki predsednik Chamberlain je v spodnji zbornici zelo popustljivo govoril o španskih letalskih napadih na angleške ladje. — Finančni odbor francoške vlade je odklonil zahteve državnih uradnikov, naj se jim zaradi draginje zvišajo plače za 20%. Če bi tem zahtevali vladu ugodila, bi morala nagneti 8 milijard frankov posojila, to bi pa omajalo ravnotežje proračuna. Državni uradniki pa izjavljo, da vztrajajo pri svojih zahtehah. — Predsednik USA Roosevelt se živo zanimal za evropsko politiko. Ameriški poslanik v Londonu Kennedy bo te dni odpotoval v Washington, da mu bo poročal o položaju v Evropi. — Zakon o enakopravnosti žensk na Norveškem je parlament sprejel s 60 glasovi proti 48. Ženske dobe po tem zakanu v vseh javnih poklicih, tudi v duhovniških, iste službe kakor moški.

Po Staljinovem načagu so ustrelili dosedanjega načnjega Staljina v sodelavca Preobraženskega, enega izmed prvakov boljeviške stranke. — Nemška vlada je baje načelno sklenila plačati obresti avstrijskih posojil, vendar se bo pa o tem pogajala z vsako državo posebej. Države upnica se pa s tem ne zadovolje. Nemčija priznava le avstrijske trgovinske na političnih dolgov. Če tega vprašanja ne bodo uredili, bo Velika Britanija odpovedala klirinski dogovor z Nemčijo. — Francija je sklenila povečati stalno vojsko na 1 milijon mož. Vlada je že odobrila posebna posojila za pomnožitev častniškega in podčastniškega kadra. Vzrok tega ukrepa je kioličina, da utegne imeti Francija v morebitni vojni na svojih mejah se tretjega svetovnika (v Pirenejih). — Vojaški muzej v Bukarešti je pogorel. V njem so zgorele nadomestljive zgodovinske dragocenosti. Domnevajo, da je v kupolu ponosni udarila strela, ali so pa požar po neprevidnosti povzročili delavci, ki so prejšnji dan popravljali ogrodje kupole. — V Italiji bodo uvedeni enoten mešan kruh iz 80% pšenice in 20% koruzne ali riževe moke. Belega kruha ne bodo smeli več prodajati; češ, da bi si romasno prebivalstvo demoraliziralo, če bi si bel kruh lahko privoščili samo premožnejši ljudje. — Po končanih volitvah in ob pričetku pogajanj z narodnimi manjšinami je čsl. vlada demobilizirala vse rezerviste. V ČSR vlada povsod mir in red. — Tri divizije republikanske vojske (okoli 10.000 mož) so se s Pirenejev umaknile v Francijo. Francozi so med begunci izvedli tajno glasovanje, kam naj jih poslujejo, v republikansko ali v Francovo Spanijo. Velikanska večina se jih je odločila za Barcelono. — Hitler je odšel na poletni dopust v Berchtesgaden. — Umetno povzročene poplave s predori nasipov na Rumeni reki na Kitajskem so ustavile nadaljnje japonsko prodiranje v Honanu. 5000 japonskih vojakov je utonilo, 7000 jih obdaja voda. Katastrofa na Kitajskem postaja vse večja in večja in grozilj. — Velika nevarnost več milijonom civilnega prebivalstva. Okoli 700.000 ljudi je brez strehe.

Drame in tragedije

d Izvoljenko in sebe je ustrelil v žičah pri Poljanah 24letni kovački pomočnik Franc Vrečko iz Ponikve. Pant je bil zelo ljubosumn, ker je njegovo dekle hidilo z več moškimi hkrati in se ni hotelo vezati na nobeno stran. Zvabil jo je v sobo in jo s tremi strell ubil, potlej je pa se sebe ustrelil v glavo. 21letna trgovska sotrudnica Anica Marzidovščka je čez nekaj minut izdihnila. Vrečko se je pa še tri ure boril s smrtjo.

Specialni atelje

za okvirjenje slik in gobelinov
JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfsova ul. 4

Kronika preteklega tedna

d Po vsaki ceni je hotel v smrt soškar Zbevc iz Laškega. Zaradi družinskih razmer je hotel skočiti pod vlak, a ga je še o pravem času opazil progovni obhodnik Zupan in ga potegnil s proge. Kmalu nato se je hotel vnovič vrči pod vlak, a mu je Zupan tudi to pot prekržal samomorilne namene. Zaradi osebne varnosti in trdovravnosti so morali obupanca vzeti pod nadzorstvo orožniki.

d Svojo mater je napadel z nožem 14-letni Mika Puric iz Prijepolja (Srbija), ker je osramotila družino. Njegova mati Lena se je namreč zadnje čase zagledala v davkarja Svetozara Nišanića in je šla pogostu z njim na sprehod. To pa možu kajpak ni bilo všeč, zato je proti ženi nekajkrat ostrostostil. Njegov 14-letni sin je v nekem prepiru pograbil nož, planil proti materi in jo nevarno obkljal po vsem živوت. Morali so jo prepeljati v bolnišnico.

d V vodnjak je vrgel dve in polletnega nezakonskega otroka kmet Ante Barać iz Lučanov pri Sinju, otrokovo mater Lucijo je pa ranil z nožem. Ante nikoli ni hotel priznati, da je oče Lucijinega otroka, ko je pa te dni Lucija dobila pravdo in bi moral oče za otroka plačevati vzdrževalnino, se je možak prithotil k Lucijini hiši, zvabil otroka k sebi in ga vrgel v vodnjak. Ko je otrokova mati prihitela za njim, je planil nadnjo z nožem, potlej je pa odšel v vas in dolgo veseljačil, meneč, da je Lucija mrtva. Le-ta se je pa medtem zavedala in se priplazila do orožnika, ki so naredili konec divjakovemu veseljačenju in ga zapri.

d Krogle si je pognal v glavo 58-letni posestnik Janez Ploj od Sv. Trojice. Našli so ga v hlevu mrtvega, zraven njega pa samokres. Pri njem so našli listek, ki se v njem poslavila od svojcev in jih prosi odpuščanja.

d Živega otroka je zakopal duševno bolni oče Dimče Bolević iz Gornjega Lisičja pri Skoplju. Zena je zločin prijavila orožnikom, češ da je možu pomagal pri zverinskem delu njen svak Boles Nešić. To sta storila zato, ker je Dimče trdil, da mu je otrok prisel samo v breme na svet. Dimčeta so oddali v umobolnico, Boleta pa v zapor.

Nesreče

d Združene opekarne pogorele. V sredo ob 4. zjutraj je začelo goreti v Združenih opekarneh na Viču. Požar je po blisko 2000 objektih in jih vpepelil do tal. Na kraj nesreče so takoj prihiteli poklicni in prostovoljni gasilci z Viča, Brda in Kozarij, vendar niso mogli dosti pomagati. Ob 5. uri je prišel na kraj nesreče tudi ljubljanski župan dr. Adlešič. Skode je okoli 2 milijona din.

d Ponesrečil se je pri Sodačici dr. Lovrenčič, advokat in poslanec iz Ljubljane. S svojo nečakinjo Kerzeto iz Newyorka se je peljal na enovprežnem vozlu; na nekem ostrom ovinku se je voz zadel ob cestni kamnen in se prevrnil, potnike je pa v velikem loku vrglo na cesto. Dr. Lovrenčič si je ranil hrbotenico, voznik in Kerzeto sta se pa samo lahno pobrali.

d Z motocikla je tako nesrečno padel na izletu v ljubljansko okolico 33-letni šofer Vladimir Avsec iz Ljubljane, da si je zlomil nogo. Prepeljali so ga v ljubljansko bolnišnico.

d Sifonska steklenica je eksplodirala v roki 18letnemu delavcu Ignaciju Jelenu, da so mu ohranili življenje. Fant je namreč v Ehrlichovi tkaninski tovarni v Mariboru po nesreči prisel z roko v pletilni stroj.

d Z motornega kolesa je padla 23letna trgovska sotrudnica Marija Brenkova v Klečah pri Ljubljani in si zlomila desno ključnico. Prepeljali so jo v ljubljansko bolnišnico.

d Iz drvečega vlaka je padel bližu Litije 27letni vojak Šaban Dautović. Mož je slonel pri vratih in veselo malhal kmetom na polju. Na lepem so se vrata vagona, ki je slonel na njih, odprla in nesrečnež je padel pod koliesje. Drveči vlak mu je odrezal obe nogi in mu razbil lobanjo. Občakl je mrtev.

d Po nesreči je z motornim kolesom povozil Hans Macher, sin znanega kočevskega trgovca, 84letnega upokojenega kočevskega rudniškega podjetja, Franca Gladnikarja. Zaradi pretresa in najbrže zaradi strahu, ki ga mož v visoki starosti ni mogel prenesti, je nesrečnež še tisti dan umrl. Potrebno bi bilo, da bi bili i pešči kakor i vozniki na kočevskih klančih zaradi po-gostih nesreč bolj pozljivi.

d Vso vas je uničil požar v Rastežu (Južna Srbija). Neka storka je namreč pekla kruh in je po neprevidnosti začala leseno steno. Ker so hiše v vasi po večini lesene, je bila kmalu

vsa vas v plamenu. Zgorel je tudi ves zivež in krma za živino. Več ko 400 ljudi je ostalo brez strehe in brez življa. Škodo cenijo na 2 milijona din.

d Zemlja se je začela usedati v vasi Pobrežju pri Zenici (Bosna). Usedanje je posledica rudniških rorov. Nekemu pastirju je zemlja na lepem pozrla krov. Kmetje se boje, da se bodo vse njihove domačije pogremzile v zemljo. Uprava rudnika je odkupila že mnogo izpodkopane zemlje, potrebov bi bilo pa odkupiti vso vas in kmete preseliti drugam.

d Tovarna prediva v Pašičevem (Bačka) je pogorela. Zaradi močnega vetera so bile v nevarnosti domačije kmetov 4 km naokoli. Škodo cenijo na poldruži milijon dinarjev. Ogenj je najbrže povzročila iskra iz razpoke v dimniku.

d Obe nogi in ročici je odgriznila svinja sinčku Ise Milnarevića v vasi Humec pri Sarajevu. Otroka je varovala 3letna sestrica, a ni mogla prečeti, da ne bi svinja dojenčka napadla. Na njeno vpitje so s polja prihitali domači, a otrok je medtem že izdihnil.

d Ogenj je vpepelil domačijo posestnika Antonija Rečnikovi v Črniči gori pri Prevaljah. Rečnikova tripi okoli 50.000 dinarjev škode.

d Strela je ubila v Koprivenici 18letno Andjelko Ivanuševi v 40letnega Jakoba Tkalcu, Andjelkino sestro Janjo je pa ožgalo po levi strani glave. Vsi trije so v vinogradu obirali cepnice, medtem jih je pa iznenada zavila nevihta.

d S puško sta se igrala 8letni Sredoje in 10letni Milan Vučetić iz Tomaša v Banatu. Mislec, da ni nabita, sta namerili proti čuvajemu konjev, Sredetu Jovanovu in Ljubomiru Mušanovu in sprožili. Oba čuvaja sta pripravljeni k bitki v levem gležnju. Delektce so prepeljali v celjsko bolnišnico.

d Pri košnji je hlapec posestnika Kristanšča v Velikih Grašovšah pri Sv. Lenartu po nesreči zadel s koso 5letno gospodarjevo hčerko Marijo in ji prerezal kite v levem gležnju. Delektce so prepeljali v celjsko bolnišnico.

Naš napredok

n Nov betonski most bodo jeseni zgradili pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Po raznih poplavah Pesnice je sedajni most zelo slab in ga morajo nadomestiti z novim.

d Staro armensko pokopališče so odkopali delavci novosadske poštne uprave pri polaganju novega telefonskega kabla v Novem Sadu. Tam stoji staro armenska cerkev, ki so jo zgradili Armenci, ko so pred Turki priseli iz Beograda. Starost najdenih okostij cenijo na 200 let.

Nevsakdanjosti

d Živ je postal pod vlakom 11letni Mijo Grgić iz vasi Rešetarja v Slavoniji. Fant se je igral na železniški progi in ni niti opazil, da se mu za hrbotom bliža tovorni vlak. Lokomotiva ga je podrla, da je padel na trebul. Ležal je nepremično in mirno čakal, da je šel vlak čezenj. Prestršen, a le nezadostno opraskan je natant pobjegnil s proge.

d 80 potomcev ima 70letna Mara Juričeva iz Brdovišča pri Brčkem. Starci živi 9 hčeri in 2 sine, 65 vnučkov in 6 pravnukov. Stara žena je svoje otroke vzgojila v skromnosti in zelo pošteno. Njena edina želja je, da bi se kmalu lahko fotografirala v krogu svoje velike družine.

d Vsi Jugoslavijo hoče prepotovati s kolesom kolesar Sava Vasić iz Butjana. Vožnjo je začel v Beogradu in se je peljal nato čez Vojvodino v Bosno, odondod pa na Hrvatsko in v Slovenijo. Zdaj pojde se v Dalmacijo. Svojo kolesarsko turnejo je začel, da se športno utrdi.

d Orjaškega delfina so vlovali ribiči pred Šibenikom. Zival tehta 350 kg in menijo, da bo imela 250 kg masti. Del-

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremila denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantnejše. — Poštni urad v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Den. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

fina je kupila neka tovarna za milo, kajti njegova mast ni užitna, za milo je pa imenitna.

d Volk je hotel tekmovati z avtomobilom Šoferja Riste Kaludjeroviča iz Nikšića. Šofer se je vrnil ponocni iz Podgorice in je v luči žarometov opazil, da dirja pred njim volk. Pognal je volka dohitev, ga povozi in naložil v avtomobil ter ga zmagovalno pripeljal v Nikšić.

Osebne vesti

o Poročili so se: Na Brezjah: Evgen Pešani, inž. kemije, in Greta Piščova iz Maribora. — V Hotelu državčici: Franc Korenč in Ana Turkova. — V Ljubljani: dr. Mirslav Hribar, namestnik šef-zdravničke v bolnišnici za duševne bolezni v Ljubljani, in Tomica Vidmarjeva. — V Zgornji Pirničah: Feliks Rozman, uslužbenec tvrdke Gregor v Ljubljani, in Julka Kopačeva. — Novoporečenec iskreno čestitamo!

d Umrla je v Ljubljani gospa Anča Kramerjeva, žena bivšega ministra dr. Alberta Kramerja. Plemenita gospa je bila po rodu Čehinja. Mladina na naših srednjih šolah in na univerzitetu je v njej našla vsak trenutek veliko podprtosti in marsikateremu mlademu talentu je ta plemenita žena omogočila pot navzgor.

d Umrla je v Celju: 65letni hišnik Josip Vrabič. — V Čateških Toplicah: Anton Čopič, upokojeni tehnični poslovodja. — V Gaberju: 18letna Marija Lavrinčeva, absolventka trgovske šole. — V Hošnici pri Laporju: Frančiška Klavkerjeva, veleposestnica. — V Ljubljani: Jakob Zeleznik, sluga tehnične srednje šole; Jurča Koce iz Mengša; Draga Svetkova, žena upokojenega banskega svetnika. — V Mariboru: 73letni upokojeni polkovnik Rajmund Hamboč. — V Novem mestu: 80letna Neža Pečnikova, vdova po sodarju kemijske tovarne. — V Odžaci: Jakob Mirčič, župan Jurčeva. — Na Podplatu pri Kostrivnici: 69letni Alojzij Mordej, bivši posestnik in goščnica. — V Ptuju: 80letni Alojz Versel, upokojeni jutnjar. — Na Vranskem: Juro Detiček, notar. — Zaljubočim naše iskreno sožalje!

Po krivih potih

p Saharin so hoteli tihotapiti neznani tihotapci pri Sv. Duhu na Ostem vrhu. Tu so ponocni prekorčili mejo, a straža jih je opazila in začela natanje streličati. Tedaj so tihotapci vrgli proč 150 kg saharina in zbežali v vse.

d Za uboj Franca Breznika v Ljubljanskem vrhu je dobil 28letni zidar Rudolf Kovacič 4 leta strogega zapora, odsodili so ga pa se na 3 leta izgube častnih državljanskih pravic, njegova ve

UMOR V ZVEZDARNI

Tragedija častihlepnosti med dvema znanstvenikoma

(nA-I) Lima, junija.

Te dni je sodišče v Limi, prestolnici Peruja, obravnavalo zadnje dejanje strahotne zločinske drame, ki se je pred nekaj meseci odigrala v zunanjem observatoriju Sun Jeronimu, blizu Lime.

V sobi policijskega ravnatelja v Limi je v zgodnjem jutrnji uri zabrel telefon. Ravnatelj je dvignil slušalko in na njegovem obrazu se je na lepni zarisal izraz ostre napetosti: »Kaj pravite, gospod profesor? Vaš tovaris mrtve? Žaboden? Ali morda kaj domnevate, kdo bi bil... Ne? Prosim, ostane v observatoriju — v petih minutah bo tamkaj preiskovalna komisija!«

Se med pogovorom je pritisnil policijski ravnatelj na gumb posebne signalne naprave in poklical nadzornika Iribega, enega svojih najzmožnejših sodelavcev. Iribez je kot prihitev v seboj svojega predstojnika.

Tako se odpeljite proti San-Jeronimu, je naročal ravnatelj. »Umorili so zvezdoslova Alfanda Bellana. Novič naum je sporočil njegov tovaris, astronom Miguel Acosta. Zdi se mi, da bo senzacija. Zelim vam dosti sreče!«

SKRIVNOSTEN ZLOČIN

Policijski avtomobil je v nekaj minutah predvzel 2 km dolgo progo do observatorija San-Jeronima. Miguel Acosta je že pri vratih pričakoval preiskovalno komisijo. Bil je bled v obraz, poznalo se mu je, da ga je strašna najdba silno pretresla. Že po glasu si spoznal njegovo razburjenje: »Menda si lahko mislite, kako me je pretresla tragična smrt tovariša Bellana, je pričel svoje pripovedovanje. Našel sem ga pred četrto ure, ko sem hotel stopiti za nekaj minut k njemu ob koncu svojega nočnega dela.«

Bellano je ležal v nekem stranskem delu observatorija mlaki krv. V njegovem hrbitu je tičalo bodalo. Smrt je nastopila že pred več urami. Nadzornik Iribez se je obrnil k astronomu: »Ali morda veste, čigavo je to bodalo?«

Acosta je znajal z glavo: »Še nikoli nisem videl tega bodala in tudi ne njegovega lastnika.«

Nadzornik je med tem skrbno preiskal vrata, njegov pomočnik je pa posnel prstne odtise z medeninaste kljuke. Prva vrata, držeča na prosti, so bila nedvomno poprej zaprta, nekdo jih je bil s silo odpril: druga vrata pa, držeča v druge prostore observatorija, so bila odprtta na stežaj.

Zločinec je ponori v dril sem noter, je menil nadzornik Iribez. »Ce sklepamo po sledi, je najbrže zunanja vrata z bodalom odrnil. Le enega si ne znam dobro predstavljati: kako je mogel svojo žrtev tako meni nič tebi nič brez boja zaboliti. Le dvoje je mogoče: bodisi da je bil profesor tako zamaknjen v svoje delo, ali je pa od utrujenosti zadremal. Morilec se je splazil od zadaj in ga hladnokrvno zabolil v hrbot. Imel je lahko delo.«

Profesor Acosta je pokimal. Tudi on je bil prepričan, da je njegov tovaris najbrže zadremal.

profesor Acosta odkril novo zvezdo. Astronom je bil sam sporočil važno novico uredništvu lista. Iribez, ki se je tudi sum zasebno zanimal za astronomijo, je hotel ob tej priložnosti slavnega učenjaka poprositi, naj mu vendar poča novo zvezdo.

Acosta je pristopil k daljnogledu in nekaj sekund vrtel majhne vijke, da bi napravo naravnal za svoje oči. Teden je ko blisk prešinila Iribiza strahotna misel. Vendar je pa skril svoje razburjenje in je vprašal na videz malomarno: »Ali je še kdo razen vas, gospod profesor? Vaš tovaris mrtve? Žaboden? Ali morda kaj domnevate, kdo bi bil... Ne? Prosim, ostane v observatoriju — v petih minutah bo tamkaj preiskovalna komisija!«

Se med pogovorom je pritisnil policijski ravnatelj na gumb posebne signalne naprave in poklical nadzornika Iribega, enega svojih najzmožnejših sodelavcev. Iribez je kot prihitev v seboj svojega predstojnika.

Tako se odpeljite proti San-Jeronimu, je naročal ravnatelj. »Umorili so zvezdoslova Alfanda Bellana. Novič naum je sporočil njegov tovaris, astronom Miguel Acosta. Zdi se mi, da bo senzacija. Zelim vam dosti sreče!«

SKRIVNOSTEN ZLOČIN

Policijski avtomobil je v nekaj minutah predvzel 2 km dolgo progo do observatorija San-Jeronima. Miguel Acosta je že pri vratih pričakoval preiskovalno komisijo. Bil je bled v obraz, poznalo se mu je, da ga je strašna najdba silno pretresla. Že po glasu si spoznal njegovo razburjenje: »Menda si lahko mislite, kako me je pretresla tragična smrt tovariša Bellana, je pričel svoje pripovedovanje. Našel sem ga pred četrto ure, ko sem hotel stopiti za nekaj minut k njemu ob koncu svojega nočnega dela.«

Bellano je ležal v nekem stranskem delu observatorija mlaki krv. V njegovem hrbitu je tičalo bodalo. Smrt je nastopila že pred več urami. Nadzornik Iribez se je obrnil k astronomu: »Ali morda veste, čigavo je to bodalo?«

Acosta je znajal z glavo: »Še nikoli nisem videl tega bodala in tudi ne njegovega lastnika.«

Nadzornik je med tem skrbno preiskal vrata, njegov pomočnik je pa posnel prstne odtise z medeninaste kljuke. Prva vrata, držeča na prosti, so bila nedvomno poprej zaprta, nekdo jih je bil s silo odpril: druga vrata pa, držeča v druge prostore observatorija, so bila odprtta na stežaj.

Zločinec je ponori v dril sem noter, je menil nadzornik Iribez. »Ce sklepamo po sledi, je najbrže zunanja vrata z bodalom odrnil. Le enega si ne znam dobro predstavljati: kako je mogel svojo žrtev tako meni nič tebi nič brez boja zaboliti. Le dvoje je mogoče: bodisi da je bil profesor tako zamaknjen v svoje delo, ali je pa od utrujenosti zadremal. Morilec se je splazil od zadaj in ga hladnokrvno zabolil v hrbot. Imel je lahko delo.«

Profesor Acosta je pokimal. Tudi on je bil prepričan, da je njegov tovaris najbrže zadremal.

Vsega strtega so Acosta prepeljali

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

Številka 13 je res prinesla nesrečo nekemu nepridipravu iz Rouena na Francoskem; fant je izmaknil na trgu trinajst banan, a opazili so ga in ujeli; že po nekaj minutah — morda jih je bilo spet ravno trinajst — je mladega izmikavta naglo sodišče obsolido na 13 dni zapora, za vsako banano en dan.

Svetovni rekord v hujšanju je menda požel ameriški odvetnik dr. Morris Delage iz Filadelfije. Možak se je že nekaj let sem pridno debelil, letos je pa dosegel že nekam pretirano težo, kar 120 kil. Kajpak je hotel shujšati po vsaki ceni; pričel je piti razne shujševalne vode, kopal se je po predpisih v parafinski kopeli in je tako vneto hujšal, da je v enem samem mesecu izgubil 31 kg, torej vsak dan 1 kilo. Zdravnik so pa ugotovili, da so vsi vleč hitremu hujšanju sreči in notranji organi ostali čisto v redu. Debelu je imel pač srečo, a ne kaže ga posnemati!

Prebivalci mesta Caldwell v državi Idaho (USA), so te dni kaj svojevrstno, a zelo praktično očistili svoje mesto praznih konzervnih škatlic, ki so jih bile polne vse ulice.

Mestno gledališče je namreč prodalo vstopnice za neko slavnostno predstavo samo proti plašču v konzervnih škatlicah. Vsaka vstopnica je stala 10 praznih konzervnih škatlic. In uspeh? Nič več in nič manj kot 10.000 praznih konzervnih škatlic je izginilo z ulic.

Pošteno so te dni dijaki neke ameriške gimnazije v Kadikeju na Turškem zagodili svojemu ravnatelju. Ravnato so končali maturu in silno jih poprej je pa pričabil časopis senzacionalno novico, da je preteklo noč pro-

je pekla radovednost, kako so jo naredili. Eden izmed njih, 17letni Mehmed, je svojim tovarisom moško izjavil, da se bo že zavzel za stvar in da bo imel kaj kmalu uspehe vseh v malem prstu. Dan nato se je pri ravnatelju tiste gimnazije oglasil neki tuji časnikar — kajpak nihče drugi ko maskirani Mehmed — in mu natevil, da se zanima za uspehe srednjih šol, posebno za mature. Prosil je ravnatelja, naj mu pokaže vsaj uspehe lanskega in letošnjega leta. Ravnatelj je šel na led. A ne za dolgo, žurnalist je bil namreč kar sumljivo radoveden, in na imena še bolj ko na uspehe. To ga je razkrinalo. Predbrni dečko je dobil nekaj dni šolskega zapora in čeprav je dobro prestal maturu, bo za kazeno dobil zrelostno spričevalo šele čez nekaj mesecev.

Križ je, če se hočajo tudi čebelice udeležiti službe božje, to so pač spoznali verniki, zbrani eno prejšnjih nedelj v stolnici v mestu Dorsetu na Angleškem. Duhovnik je ravno pričel svojo pridigo, ko je opazil, da so njevi sicer pozorni verniki tokrat nemam raztresni in nemirni. Kako se je pa začudil, ko so kur na lepem pridelku trume vernikov drveti proti izhodu, v cerkev so se pa namesto njih vspali celi roji čebel. In naposlед tudi prečastitemu ni kazalo drugač, kakor da je zlezel z lece in stekel za svojimi očnicami...

Sejla Cunliffe, 18letna varietetska igralka, je te dni slabe volje pohajovala po Londonu. Toliko ponudb je napisala, tolikokrat za poskušno plešala, a še zmerom je brez službe. Med svojim sprehodom je na lepem opazila, kako obračajo ljudje glave proti

v preiskovalni zapor. Tragedija v zvezdarni je razgibala vso Južno Ameriko; sodišče še ni rekel svoje zadnje besede, a najbrže kazen za zahrbinu umor ne bo majhna...

Otroški balonček in star Kitajec

(nI-I) Montreal, junija. Na nekem montrealskem šolskem dvorišču so pred nekaj meseci učenci spuščali balončke v zrak. Najbrže bi bili že vsi pozabili na to zabavo, da ni te dni pri montrealskih meščanah zbulila upravičene pozornosti nenavadna novica. Prišlo je namreč sporočilo, da so enega tistih balončkov našli v Singapurju; to pomeni torej, da je navaden gumijast otroški balonček, na-

so to in ono, ker je znano, da vzdrži takšen balonček v zraku največ 24 ur. Učenjaki so že komaj čakali, kdaj bo prispeval balonček iz Singapura, tedaj jim je pa sredi napetega pričakovanja na lepem štreno zmesalo: ves Montreal je bil namreč pošteno potegnil za nos neki učenček, ki je bil napisal ono pismo, ga poslal v Singapur nekemu znancu, ta ga je pa spet poslal — pod krinko starega Kitajca — nazaj v Ameriko. Tako je učenčkov hučenost opeharila montrealske vsečiliščne profesorje za zanimivo znanstveno predavanje.

Osi pik jo je umoril

(nK-W) London, junija. Menda deluje še nismo slišali, da bi osi pik zakrivil smrt. In vendar se je to pred kratkim zgodilo v Londonu. Neka gospa Hardinge je ravno stala pri oknu svoje vile, kar je pribrenčalo v sobo nekaj os. Gospjeni sestri se je posrečilo pobiti ose na tla, in misle, da je po njih, se nihče ni več zmenil zanje.

To je pa postalo usodno za gospo Hardinge. Ena izmed os je imela namreč samo strta krila, priplazila se je do gospjenih nog in jo pičila v golo nogo. Ze 10 minut nato je ne srečnica v strašnih bolečinah izdhnila.

Neki zoolog, strokovnjak za žuželke, je pozneje oso preiskal in dognal, da je bila gospo pičila osa-matica; le-ta ima namreč v želu mnogo več strupa kakor navadna osa-delavka.

(»Intran«, Pariz)

Maščevanje užajljene strojepiske

(nD-W) London, junija. Te dni je ravnatelj angleške pošte tožil gospodin Gladys Johnsonovo, mlado strojepisko, ki je nekaj tednov poprej tožila svojega gospodarja, če da jo je brez zadostnega vzroka odpustil iz službe, ki jo je dve leti vestno in marljivo opravljala. Ker je tudi sodnik ugostil, da je ravnal strojepiski gospodar nekoliko prestreg, drugega zadostenja: ji pa ni dal, se je užajljena Gladys odločila, da se bo na svojo pest maščevala.

Kmalu nato je Gladys tri dni skoraj od jutra do večera preživel v Londonu.

skih telefonskih celicah. In ves ta čas je neutrudljivo klicala številko svojega nekdanjega šefa. Znala je tako spretno zavrti številčno ploščo na aparatu, da ji ni bilo nikoli treba plačati pristojbine.

Tako je spretna strojepiska v treh dneh več ko 200krat poklicala svojega nekdanjega šefa in mu je — kakor je pozneje sam izjavil — cisto zmesala štreno v pisarni. V teh treh dneh ni namreč sklenil nobene kupčije, ker je bila njegova telefonska številka kar venomer zasedena in ker mu nihče ni mogel telefonirati.

Sodnik, ki je zaslišal gospodičino Johnsonovo, je bil prizanesljiv in ji ni naložil nikakršne kazni, pač jo je pa posvaril in ji zabičil, naj ne poskuša več na takšen način priti do svojih pravic. Morda si je sodnik mislil, da se je krivčnemu gospodarju na koncu koncev prav zgodilo.

Ni mogel umreti

(nD-W) Berlin, junija. Neki prebivalec iz vasi Nordhausen, v gorovju Harzu v Nemčiji, si je hotel vzeti življenje z vdihavanjem svetilnega plina. Pridno je vdihaval plin nekaj ur, a glej: čutil ni ne omotice ne bolečine.

Pozneje so ugotovili, da svetilni plin v Nordhausenu ni strupen. Previdno ravnateljstvo nordhausenke plinarne je namreč že zdavnaj odredilo, da se ima svetilni plin prečistiti, ne da bi bilo o tem obvestilo svoje naročnike.

ŠIROM PO SVETU

v 51 vrsticah

Na Svedskem je povodenje reke Ume razdeljala velikanska skladista lesa; voda je odnesla kakšnih 8 milijonov debel, ki drve z 80 km na uro proti železniškemu mostu v Vaennässu; pristisk lesova na most vse bolj in bolj narašča, mostu grozi katastrofa.

Najtežje jajce na svetu (250 g ima) je znesla neka kokos iz Cedarhursta (USA). — Nove sokolske znamke po 50 hekerjev, 1 Kč in 2 Kč je izdala češkoslovaška pošta za vsesokolski zlet v Pragi. — Oblake iz mleka, kakršne že več let izdelujejo v Italiji; tako pričeli letos delati tudi v Nemčiji. — Družinski avtomobil bodo najbrže zamenjali izdelovati v Italiji; takšen avto — aerodinamičen Fiat s 1100 cm³ — bi stal 25.000 lir, imel bi šest sedežev in bi porabil 9 l benzina na 100 km vožnje. — Najboljša ameriška partija, 25letni G. Vanderbilt, ki je podedoval po svojem ocetu 20 milijonov dolarjev, se je te dni poročil z Manuelem Hudsonom, hčerjo nekega odvetnika iz San-Francisca. — Mladenič z železničnimi pljuni, Američan Fred Snyte, čigar usodo smo že njega dan popisali tudi v našem listu, je pričel po malen ozdravljanju: ohromile dihalne mislice so zeželna pljuča namreč že toliko okrepila, da bohnik vsak dan vsaj nekaj minut že diha brez železne na prave. Zdravnik upaja, da bo v šestih letih dosegel ozdravljene.

— Na otoku Dagoe na Estonskem so pričeli gojeti gozdovi in močvirja. Na tisoče ljudi gasi velikanski ogenj, čigar dim je zakril neko 20 km dalec naokrog. —

112 hiš je zgorelo v poljski vasi Zalkivko pri Lublinu; 700 ljudi je ostalo brez strehe. — Avto, ki leta in plava, je sestavil Georg Gourlay iz Windsorja, v državi Ontario (USA). Motor tega avta se lahko dvigne tudi na vstopno v zrak, ali pa plava po vodi.

— Vihar, ki je te dni divjal v državi Texas (USA), je terjal 18 smrtnih žrtev, 40 ljudi se je potoklo, 25 hiš je razdejanih in mnogo dreves izruvanih.

ZRCALO

naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

»...in so ga vrgli nazaj
v Donavo...«

V „Politiki“ z dne 15. junija t. l. beremo:

Pančev, 14. junija. Bela Barta, učenec učiteljskega konvikta v Pančevem, je z odličnim uspehom končal osmi razred gimnazije in je stal tik pred maturo. 6. junija se je šel kopat v Tamiš in utonil. Kljub dvo-dnevnuvestnemu iskanju niso našli njegovega trupa.

Medtem ko so ribiči iskali truplo v Tamišu, je voda odnesla utepljenca v Donavo. V četrtek so truplo našli v Ritopetu, kar niso vedeli, čigavo je, ga občina ni hotela pokopati in so ga vrgli nazaj v Donavo...

Dalje beremo, da so pokojnikovi starši razpisali 1000 din nagrade tistemu, ki bi našel truplo in ga potegnil iz Donave.

»...in so ga vrgli nazaj v Donavo.«

Ali se vam ne zdi, gospod urednik, da je ta stavek groznotna ilustracija poživinjenosti današnjega človeka in verno zrcalo naših dni?

Z. Z.

Inteligencia

Pred kratkim sem bila v Dubrovniku. Seznanila sem se z neko domačinko in kot dijakinja sva v pogovoru kmalu prešli na šolo. Med drugim mi reče:

»Saj pri vas imate itak hrvatske šole! Nekaj časa sploh nisem prisla do besede, tako zelo sem bila presenečena. Torej niti v lastni državi ljudje nimajo pojma o nas Slovenscih. Dijakinja

Kaj bodo rekli tuji?

Pravijo, naj človek nikdar ne gleda na to, kaj bodo rekli drugi ljudje, temveč le na to, kaj bo velevala njegova vest. A vcasih je le dobro, če se oziramo tudi na druge, zlasti v primeru, ki vam ga mislim popisati.

V soboto me na Starem trgu ustavil nekaj gospodov in me v srbsčini vljudno povprašajo po nebottičniku. Povem jim, da imam isto pot in jih rada pripeljam tja. Očitno razveseljeni mi prično pripovedovati, kako so naleteli, ko so po poti z Dolenske ceste povpraševali po promenadi.

Najprvo so ustavili mlado gospodičino, ki pa se za njihovo vljudno vprašanje že zmenila in in meni nič tebi nič šla dalje. Potem so naleteli na dva dečka, ki sta pa jim rekla, naj gredo »venomer za nosom«, in jo potem med glasnim smehom nad svojim »pogumom in duhovitostjo« odkurila.

Stari gospod, ki so ga potem prosili za informacijo, jih sploh ni razumel,

neka starsta gospa jih je pa nahrlila, naj vsaj starih dan ne ogovarjajo na cesti. Tako so z Dolenske ceste končno le pritavali na Stari trg, kjer so po sreči naleteli name. Povedali so mi še, da so prišli na trgovski kongres, a da so zelo razočarani nad nevljudnimi Ljubljanci.

Med njihovim pogovorom sem ves čas napeto premisljevala, kako bi popravila njihovo sodbo, kajti povem vam, da me je bilo zares sram. Nazadnje sem jim pričela dopovedovati, da sta naši ljubljanski nebottičnik in promenada tako znana po vsej Sloveniji, da so vsi vprašanci gotovo mislili, da se tuji samorozčujejo iz njih. Morada so mi verjeli. Kljub temu sem se morala vprašati: Kaj bodo neki rekli tuji o nas?

Pa to ni vse! Ko sem se drugi dan s sestro in bratom sprejala po velesemu, nas ustavili neki Nemec, držeč za roko malega dečka, ki se je na toboganu precej potokel. Povpraša nas, kje je najbližja sanitetna postaja na velesemu, ker bi rad, da bi dečku obe roki malo obvezali in razkužili, čes da se boji tetanusa. Bili smo v precejšnji zadregi; prosila sem tuja, naj malo počaka, same sem pa stekla povprašat, kje bi nam lahko izkazali prvo pomoč. A glej ga spaka! Eni so menili, da je sploh ni, drugi so dejali, da je baje na razstavšču, pa se ne more več tja, tretji so pa dvomili, ali sploh je. Kaj naj storimo? Šli smo od enega gostilniškega prostora do drugega, pa nam se tople vode niso dali, čes da zaradi gnecne ne moremo do »sanka«. Kaj nam je ostalo drugega, ko da smo tuja z otrokom vred peljali k neki znani družini, stanujoči v bližini velesema, da so ga tam obvezali. Zdaj res ne vem, ali smo mi imeli tako smolo, da sanitetne postaje nismo našli, ali je pa bilo za primere nešreč res tako slabo preskrbljeno.

In spet sem se morala vprašati:

Kaj, le kaj bodo rekli tuji?

Fani

Novela „Družinskega tednika“

Johna Murraya Junaška smrt

Ameriški napisal Richard W. Wayne

Okoli postajnega poslopja na Zahodni postaji tuli vihar. Pošteno je mraz, štiri stopinje pod ničjo. Snežinke plešejo mimo oken. Včasih se zdi, kakov bi se veter kje ujet, potlej se pa s strašansko silo zažene proti hiši in stresa vrata in okna. V jedilnici sede štirje letalci, kade in strme predse. Poleg nas tipka telegrafist.

Ravno oddaja pravkar dobrijeno sporočilo:

»...reka venomer narašča stop ves Kentucky pod vodo stop pošljite vsa prosta letala v New Orleans ali Cairo stop.«

Ze nekaj dni sēm narašča Mississippi in voda stoji prav do roba nasipa. Doslej je dve sto tisoč ljudi brez strehe. Štiri sto vojaških letal brni nad vodno puščavo in skuša pomagati poplavljencem. A kaj more štiri sto letalcev proti dvema znotrelima vetrokom?

Okoli devetih in deset minut pride ukaz postajnega načelnika.

»Vzlete! Skušajte prilejeti nad Cairo. Nadaljnja navodila dobite v Cairu!«

Vzlet

Mali enokrilnik, ki je v hangarju čelmel kakor v spalnici, je bil v nekaj minutah pripravljen na odlet. Trière ljudje so stali pri premičnih vratih in čakali samo na povelje. A Laird se je še obotviral. Veter je kakor nor strešal vrata. Skozi priproto okno je živil gal v hangar lednomrzeli piš.

»Ce je okno odprto,« je godnjal Laird, »nam veter še stroje razmazari. Starega bi moral sē enkrat opozariti.«

»Nesmiselno,« je menil Blake, »Saj dobro ve, kakšno je vreme. Hoče, da odletimo.«

Blake je monter. Majhen, vitek mož, mlado ženo ima in dva majhna otroka. Zena stanuje kakšen kilometr vstran. Najbrže stoji zdaj pri oknu in molí, da bi njenemu možu ne bilo treba leteti. Pilot John Murray je samski: Tri in trideset let mu je. Poleg stroja stoji, obe roki tišči v žep in lahno poživžava predse. Na Zahodni postaji so govorili, da Murray nima živec.

Mlada Blakejeva žena je bila najbrže zelo dobra, kajti Bog je njen molitev uslušal. Se preden se je Laird odločil, se je hotel Blake po stopnicah vzpeti v letalo. Spodrsnilo mu je, pa del je in stokaje obležal: zlomil si je nogo.

»Prihodnji,« je sam pri sebi zarmiral in nehal živžgati. »Wayne, bojim se, da je vrsta na vas.«

Laird je bil zdajči čisto miren.

»Na noge!« je dejal.

Ljudje so odrinili hangarska vrata in stali smo sredi snežnega vrtince.

Za trenutek nas je obšel neumni občetek, da bo vihar hangar vzdignil in ga odnesel. A hangar je trdno zgrajen. Lahno letalo se je kakor pijane začelo zibati sem in tja.

»H kriom!«

Deset mož je že pri aparatu. Uprose v krila in letalo se počasi prikotali ven, v beli pekel. V divjem snežnem vrtincu ne razloči ničesar. Krila je v trenutku pobelli sneg in motorni zakrov se je zdel kakor gobec kakšnega psa, ki bi se v snegu rad iznenabil nagobénika. Murray je splezal na sedež h krmilu in jaz za njim. To bo prijetno! Motor je zabrel. Presenetljivo lagotno in iznenadno se je jekleni

potič vzlagnil v zrak. Planil je naravnost v snežni vrtincu. V režah je živil gal in tulil veter, brnenje motorja je zamrlo v bučanju viharja. Vse letalo se je treslo. Ni mi bilo prijetno pred se. Murray je »nevaren« pilot.

Dež in voda

Vse je bilo belo. Nikamor nisi videl. Vendar sem natanko vedel, kaj hoče Murray: rad bi se vzpel više. Takšni snežni oblaki niso zelo visoki, a kako naj pridev nadnje?

Murray je zatulil v telefon:

»Zavarovalnica mi bo odpovedala zavarovalno polico...«

Se preden sem utegnil odgovoriti, se je letalo obrnilo. Neprijetna stvar, startati pri vetru, ki piha od strani.

Trenutek se je zdelo, kakor da najubo v zraku obrnilo. Murray je pa vedel, kako je treba malemu ptičku vzdihniti živiljenje. Letalo se je brezhibno obrnilo in se jelo vzpenjati.

Da bi vsaj kmalu prišla iz tega snega, sicer nama bo motor zmrznil. Ena izmed snežnih desk na krilih se je začela premikati. To bo vražja zadeva, če nama jo bo odneslo! Tisti mah je že zgrmela v globino. A Murray se je z vso silo uprl v vzvod... Murray minuto nato sva bila že zunaj nevarnosti. Nekoliko zmršena sicer, a zdrava. Meni se je iz prsi izvih lahen, vesel vzklik, a Murray mi je odmahnil. Prezgodaj je še. Vnovič sva se moralah pehati skozi snežni vihar, in prav tedaj nama je začel motor stavkati — zmrznil je kajpada. Toda Murray ga je hitro prisilil, da se je spet vžgal. Za tri minute je posijošo sonce, potlej je začelo deževati, in nato — voda.

Ob desetih in štirideset minut sveta bila vzletela, ob enajstih se je globoko pod nama začela voda. Kamor koli sva pogledala, nisva videla drugega ko voda in iz nje štrleča drevesa, brzjavne drogove in strehe hiš.

Mississippi je bil tu dobrih štirideset kilometrov širok. Na njegovih rjavih valovih so plavale temne stvari. Strehe, mrtvi ljudje in živila, drevesa, mostovi. Sredi vode je bil otok. Na njem je okoli sto ljudi kričalo. Kričanja nisva slišala. A najbrže so kričali. Kaj, ko jim pač nisva mogla pomagati!

Pod nama je vrt. Vidiva pa samo slemenja streh. Potlej sva priletelna nad veliko mesto, dokaj moleč iz vode. Blizu so ležale velike, bele plahate.

Natanko sva lahko razbrala na njih: C—A—I—R—O. Vendar že! Murray se je spustil navzdol, dokaj strmo in hitro. Kolesa se se dotaknila tal, voda je brizgnila in potlej sva pristala na poleg treh vojaških letal in poskakala s sedežev.

»Katastrofa,« je dejal poročnik, ki je gologlav stal na dežu. »Neizmerna katastrofa. Mnogo ljudi bo utonilo.

Memphis je baje kar odneslo. Govore...

Ah, česa vsega ne govore! Murray je odšel k šefu po nadaljnja navodila.

Medtem ko sem sedel na neki kadi in je ilo name kakor iz škafa, sem zaslišal streljanje.

»Ničete se streljajo zdaj tu zdaj tam s farmerji. Nasipe hočejo prekopliti, da bi rešili druge kraje, a farmerji jim tega ne puste.«

Enkrat je celo strojnica zalajala.

Vse skupaj je bilo zelo žalostno in bi

utegnilo vzeti človeku še zadnji ostanek poguma.

Murrayovo naročilo

Cež kake pol ure se je Murray vrnil. Poživžaval je ko navadno.

»Pazite, Wayne, zdaj bova odletela v Evansville-Seymour. Ste že našli kraj na zemljevidu? Nič posebnega.

Stari bi rad samo vedel, kako daleč sega voda na severu. Zaradi reševanja. V prihodnjih dneh mislijo presesti dve sto tisoč ljudi.«

Z nama so hotela ob istem času vzleteli tudi vojaška letala. Eno je občetalo v blatu in se je neokretno nagnilo na stran. Svignila sva mimo njega in že sva dosegla hitrost sto kilometrov. Med poletom me je Murray orientiral. Iznenada je postal redkobeseden.

»Nič dobrega ne kaže tam gori. Pravijo, da je Evansville odneslo. Stari je divji na zasebne telegrafiste, ker spravljajo ves svet na noge. Ti fantalini ne počno drugega, ko da izkriče vse, kar jim je na srcu. Pazite dobro, kadar bova letela nad Evansvillom, ali nad tem, kar je ostalo od mesta.«

Lahko je reči: Pazite! Pod mano ni bilo drugega ko voda, in zelo se je, da še zmerom narašča...«

Na lepem se je Murray strmo spustil. V ušesih mi je začelo šumeti in imel sem občutek, da bova navpično padla v vodo. A pri tridesetih metrih je Murray aparat ujet in ga nekaj časa pustil, da se je zibal ko starčol. Tik pod nama je bredel vodo neskončen vrat. Spredaj je imel dve lokomotivi, zadaj eno. Begunci. Morebiti so bili ujeli ravno še zadnji vrat. Dobro znamenje. Voda ne more stati več visoko.

Dospela sva nad Evansville. Samo razdejanje, a vendar je voda nekaterim delom mesta docela prizanesla. Toda več ko polovica hiš je bila vendarle do streh v vodi. Potlej sva letela dalje, ves čas ob Ohiu. Videla ga nisva, a opazila sva ga po toku. Kjer se je siva gmota hitrej valila, tam je bila rečna struga. Zdajci sva ovinek in vodne gmote so se kupičile. In tedaj, ravno ko sva priletelna mimo, se je neki most poslovil. Kar sesedel se je in kos za kosom zgrmeli v vodo. To je trajalo kakšno minuto — potlej ni bilo mostu nikjer več.

Skočite — ali...«

Murray se je nagnil naprej in se spustil prav nizko. Nekajkrat sem se kar ustrašil, da bova opazila kakšno drevo, štrleč iz vode. Letela sva med dvema gromčama, ki so ljudje na njih razpeli šotorje. Zlezli so iz njih in začeli mahati. V telefon sem slišal, da je Murray nekaj dejal, a razumel ga nisem, zdajci sem pa že sam videl, kaj hoče.

Temni oblaki dima iz lokomotive so prihajali čedalje bliže. Najrajsi bi bil poklepnih in začel tuliti. Zbral sem poslednje moči, stekel po brizgajoči vodi in začel kričati.

Čel bresti vod. Segala mi je do trebuha. Tla pod nogami so se mi udrala. Oblaki dima iz lokomotive so prihajali čedalje bliže. Najrajsi bi bil poklepnih in začel tuliti. Zbral sem poslednje moči, stekel po brizgajoči vodi in začel kričati.

Vodnik nad menoj je plavalo letalo. Vlak je prihajal čedalje bliže. Oblaki so se nekolkot dognili. Dež je ponehal. Zdajci sem videl, kako se je letalo začelo v zavojih spuščati. Morebiti se Murray vendarle posreči, da strojedov v poslednjem trenutku opozori na strašno nevarnost. Ohio je bil že dva kilometra daleč. Natanko se je slišalo bučanje vod. Murray je ustavil motor. Obstal sem kakor ukapan, sreč mi je razbijalo. To, kar ta človek počenja, je blaznost. V višini štirih sto metrov je letalo ujet in se je jelo položno spuščati. Zdaj se je prikazal vlak izza nekega gozdčka. Sošipal in drvel je skoč

ALI SI BILA TO Ti?

Ali si bila morda ti, ki zdaj to beres, tista gospodična, ki sem jo ondan srečala v neki ljubljanski modni trgovini? Imela si sinji kostim, temnoredco blizu, tenične nogavice in kupovala si rokavice. Grebla si po škatli z rokavicami kakor po košari s ſizolom, grbančila čelo in vihalas: »Veste, gospodična, hotela bi imeti nekaj apartnega, nekaj takšnega, česar nima vsaka. Prodajalka je rade, priplašala in odnula skatle, razkazovala in naštivala cene.

»Ah, te se ne podajojo k mojemu kostimu... te bi morda bile, a imajo previšoka zapestja... temnomoder... imam jih vsaka tretja... in potlej te cene! Ali mi res ne morete pokazati nečesar posebnega, velemodernega in poceni?«

Nove škatle so se odpirale in kupile pred teboj, rokavice vseh barv: sinje, rdeče s črnnimi dlani, čipaste, zelene, iz tila, rokavice vseh oblik in cen so preplavile prodajno mizo pred teboj. Tedaj si na vrhu polje zagledala še eno škatlo. »Pokažite mi, prosim, še tisto škatlo,« si velela prodajalka. Dekle je ubogalo. V tej škatli je bil en sam par preprostih športnih rokavic iz jelenovine, kakrsne ima vsaka ženska v svoji zalogi. Vprasala si po ceni in pet minut zbijala nekaj dinarjev. Nato si jih kakor užaljena kupila in plačala.

Ko si odšla iz trgovine, si je prodajalka z robcem obrisala čelo in spila kozarec vode.

Ali si bila to ti?

Ali si bila ti tista mlada mati, ki sem jo prejšnji teden srečala v glavnem tivolskem drevoredu? Imela si črnobel progasta obleko, črn plasč in v gumbnici bozo. Na glavi si imela črn klobuk in na nogah črne moderne čevlje s plutovinastimi podplatami. Bila si lepa, elegantna modna dama. Za roko si pelpala otročička, svojega sinčka. Na tvoji desni je karkala druga modna dama, oblečena v temnomoder plasč in z bleborožnim klobukom na glavi. Hiteli sta po promenadi, otrok je komaj drobil za vama. Od časa do časa sta se ustavili, najbrže so bili tedaj vajini pogovori posebno tehtni. Kajpak se je moral tudi otrok vselej kakor na ukaz ustaviti. Nič posebnega, kaj ne?

In vendar sem opazila nekaj posebnega. Tam, na koncu promenade, že skoraj ob železnici, se je igralo troje otrok ob kupu peska. Tudi tvojemu sinčku je zastal korak, otroče je zuskal glavo proti igrajočim se drugom, a ni si upalo izpustiti tvoje roke — ali — si ga po morda pretrdo držala? Kajti trenutek nato sem videla, kako si potegnila malčka za seboj in zagodrnjala. Najbrže tedaj tvoj pogovor s prijateljico ni bil dovolj važen in zanimiv, da bi se bila ustavila.

In vendar ti mož skoraj vsako jutro govoril: »Pojdji z otrokom ven, da se bo natekal in naigral. Ti pa hodiš razkazovat svoje modne obleke...«

Ali si bila to ti?

Ali si bila ti tista ljubka mlada gospodična, ki si danes teden okrog petih popoldne prišla v kavarno Emone s svojim kavalirjem? Imela si rožasto obleko, rože so tekle v vodoravnih črtah povprek temne slike. Bila si očarljiva. Tvoj spremjevalec simpatičen. Že ob vratih ti je tako se mi je vsaj zdelo — zasepetal, naj si sama izberes mizo. In res si ga ubogala. Izbrala si si prostor na koncu dvorane, tako da si lahko šla čez vso kavarno in da si se ogledovala v vseh zrcalih. Oprostil, a zdeli si se mi manj ljubka, manj naravna. A še hujše je prišlo. Sedla si za mizo, zviška nekaj naročila natkarju — videlo se ti je, da to zate ni važno, da torej nisi prišla zaradi kave — potlej si pa potegnila iz ročne torbice ogledalo, črtalo za ustnice in škatlico za puder. Zaman je bil ves trud tvojega spremjevalca, da bi te zapletel v pogovor, nič te niso motili zvedavi pogledi radovednih sosedov in sosedov. Mirno si pri-

ZAKAJ morajo trpeti dojenčki na kožnem vnetju in nadležnih izpuščajih?

ZAKAJ morajo trpeti materje, da jih pri dojenju mučijo razpolokane in razbolele prsi?

ZATO, ker matere še ne vedo za hitro in zanesljivo pomoč, ki jo nudi obema edino pravo rastlinsko mazilo

»OKAMA«

Dobi se v lekarnah in drogerijah, škatlica din 8. Razpoljila proti predhodnemu nakazilu din 10 (tudi v znankah: Lekarna Mr. J. Oblik, Št. Vid nad Ljubljano).

O

K

A

M

A

čela svojo toaletu, kakor da bi bila doma. Naprh pudra je pokril pecivo pred teboj, a saj zate to ni bilo važno. Nato si na hitro posrebalava kavo, vrgla nekoliko spogledljivo vročih pogledov svoji okolici — ko bi jih bil ujet vsaj tvoj spremjevalec! — si se enkrat naličila obraz in odšla iz kavarne. Bila si ravno tista, kakor ona, ki je 10 minut poprej vstopila, in vendar še zadalec ne. Bila si brez ljubnosti, brez miline, samo kričeč obarvana modna lutka brez osebnosti.

Ali si bila to ti?

Ali si ti tista prijateljica moje prijateljice, ki ji tako došedno in po načrtu pokvari sleherno veselje ob novi obleki? Prijateljica ima novo obleko, ljubko, lahno poletno obleko s pikami na temnem polju. Srečaš jo na cesti. In zažgoliš: »Tak to je tista tolikanj opevana obleka! Zakaj si pa vendar izbrala pike? Letos niso več v modi in dolgočasne so že!« in odvihraš dalje. Prijateljica je pa dva meseca hraničila, da si je kupila to lahno poletno obleko.

Tvoja zloba je pa že kar genialna. Zadnjic je imela najina prijateljica obleko, ki ji ni bilo mogoče prav nicesar ocitati, bila je izvrstna v krovju in varvi, moderna in srčana in se ji je sijajno podala. Tedaj si se sklonila k meni in mi šepetnila: »Nocni treba omenjati te nove obleke, naj ne misli, da jo vsakdo opazi!« Nisem se ravnala po tvojem nasvetu, kajti ravno tako dobro vem kakor ti, da je prijateljica skromna, skoraj preskromna, in da ima večkrat celo občutke manjvrednosti.

Ali si bila to ti? Saška

Ženski razgovori

Gospodična A. E. Pišete mi, da imate komaj 18 let in da se nagibate k zamaščnosti. Ker odkrito priznavate, da imate izvrsten tek in da se neradi gibljete, se mi zdi ta zamaščnost čisto naraven pojav, posebno v Vaših letih, ko še doraščate. Vendar bi se pa tudi takšnega naravnega pojava radi otresli, če da kazi lepoto.

Najprej naj vam povem, da boste morali svoj način življenja temeljito spremeniti, če hočete shujšati brez škode za zdravje in za dalje časa, ne pa samo za nekaj dni. Najprej morate to spremembu vpeljati v prehrano. Brzkonke je stoti močnath jedi, sploh težjo hrano, ki nasiti, redi, a ni nič zdravilnejša od lahke zelenjavne hrane. Uvedite v jedilni list kolikor mogoče stoti zelenjave in sadja. Za nekaj mesecov se čisto odpovejte močnatim, sladkim jedem, ker vas te najbolj rede. Namesto njih si privoščite sadje, saj je približno ravno tako draga. Enkrat na teden lahko pridelite mlečni ali sadni dan. Tisti dan, ko jeste samo sadje, jejeti sadja, kolikor vam prija; najboljše je, če si morete kupiti več vrst sadja. Kadar imate pa mlečni dan, pihte in jejeti samo mleko, na primer: kislo mleko, sladko mleko, jogurte. Razumljivo, da ne smete ne pri sadju ne pri mleku jesti kruha. En teden pridelite sadni dan, drugi teden mlečni in tako izmenično dolje. Pazite pa, da se ne boste drugi dan za dva dne preobjedli, sicer tudi ta dieta ne bo učinkovala.

V našem listu smo priobčili tudi dva zelo uspešna, preizkušena coctaila za shujšanje. Poglejte torej v številko 14. z dne 7. aprila t. l. na žensko stran desno spodaj.

Eden najboljših priporočkov za shujšanje je telovadba, šport. A ne takšna telovadba, kakrsno vadite vi, danes dve minut, jutri pet, pojutrišnjem nič itd. Smotrina telovadba, ki jo vadite vsak dan, vam bo kmalu odpravila nekaj preobilnih kil. Telovadite zjutraj in zvečer po pol ure, a pričnite z 10 minutam. Vsak dan nekoliko minut prištejte, po enem tednu telovadite vsega skupaj eno uro na dan. Opazujte vas, da vas bo sprva mišičevje nekoliko bolelo, a nič ne de. Pogumno nadaljujte vaje, počope, skoke itd., dokler ne boste videli, da imate uspeh. A tudi tedaj ne odnehajte in si ne domisljajte, da zdaš spet lahko za mesec dni izprezete. Po telovadbi boste čisto zanesljivo shujšali in ceprav boste močni, bodo vaše mišice trdne; že to je le napredok. Ne morem vam dovolj priporočati telovadbo; vprašajte kakšnega zdravnika za svet in vsak vam bo priporočil telovadbo.

Zanimajte se za šport. Če imate kol, kolesarite, pozimi se smučajte, poleti plavajte. Ti trije športi so zelo primerni za žensko, posebno za žensko, ki ima dobro treniranmo mišičevje. Močne ženske dosežejo v športu pogosto boljše uspehe od šibkih, ker več vzdrže. Če se boste ravnali točno po mojih navodilih, boste brez škode shujšali; ker boste gotovo še nekoliko zrasli, si ni treba beliti glave s te prehodno debelostjo. Bodite živahniki, zavajavajte se, kajti vaša debelost ni

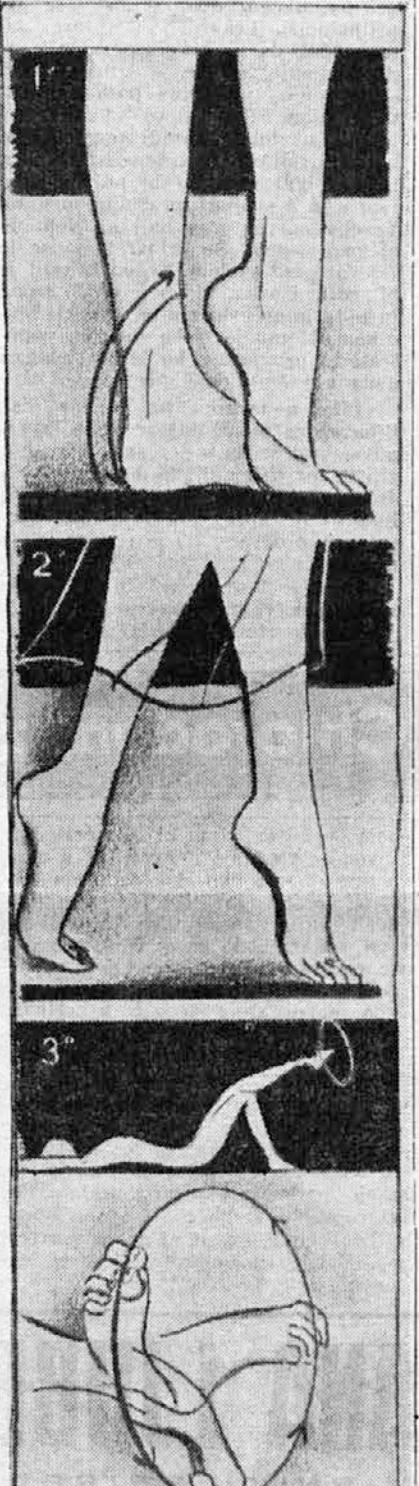
bolezen — zakaj bi se torej žalostili zaradi nje? Razne telovadne vaje boste dobili v našem listu, le pobrskajte nazaj!

Na drugo vprašanje vam ne vem odgovora, ker se vam ne upam svetovati. Najboljše je, da se obrnete do zdravnika. Pozdrav! Saška

LEPA NOGA - LEPA HOJA

Kolikokrat srečamo na cesti lepo, elegantno žensko, premerimo jo od nog do glave, ničesar ne moremo najti na njej, da ne bi bilo v redu: obleka je čedna, klobuček primeren, na nosu ni preveč belega naprava, postavica vitka; in vendar, nekaj na njej nam ne ugaja. Sele ko jo pogledamo pod noge, opazimo, da ima težko, okorno hodo. Pod noge je videti ta mlada ljubka ženska vsaj za 10 let starejša.

»Ali je njena krivda?« porečete morda. Da in ne. Res je, da ne moremo vse imeti popolno oblikovanih

nog, vse bi pa lahko imele inteligentne noge. »Kakšne so pa intelligentne noge?« bo vprašala ta ali ona začudeno. »Dosej sem slišala govoriti samo o intelligentnih ljudeh.«

Intelligentne noge so tiste noge, ki so lepo po svojem izrazu in ne po svoji obliki. Lahko je noga čisto navadna, športna, tako rekoč vsakdanja noge, a njen izraz je zdrav, kajti njen lastnica jo zna s pametjo prestavljati. Ne tiči v preozkih in ne v premajhnih čevljih, nima pretirano visoke pote, se nikoli ni dobila prve nagnede na lepotni tekmi, a vendar je zelo solidna, lepa noga. Dobro služi svoji lastnici, hvaležna ji je namreč za nego, ki jo ji vsak dan posveča; lahko tudi vzdriži ves dan naporne noge, je lahna med plesom in okretna pri hoji.

Zdaj smo pri tisti perči točki: nogo je treba negovati. Razne modne dame to le prerade pozabljajo, a ta pozabljivost se kaj hitro mašuje. Najbrže imate toliko čuta za lepoto, da veste, kakšna mora biti čedna noge. Cvrsta mora biti in prožna, v kolenu lepo obla, ne preizrazita, in v členku tenka. Dosti zahtev, kaj ne? Le potolažite se, ni jih težko izpolniti.

Skoraj vsakdo dobi od-narave kolikor toliko intelligentno nogo; pokvarci si jo najpogosteje sam. Torej si jo lahko tudi sam popravi. Pričnimo pri členkih. Tenki členki dajejo nogi tisto ljubkost, ki tako prijetno preseči oči. Denimo, da nimate tenkih členkov, da imate ravne noge, s premalo

poudarjenimi meči. Storiti je torej treba nekaj za členke.

Pokusimo s telovadbo: hodimo kolikor mogoče doli po prstih. Zjutraj ko opravljamo jutnjo toaleto, stojmo in hodimo po prstih (gl. 2. sliko). Vadimo vsak dan tako vajo: Stejmo na podplatih, navadno, potlej po najprej vzpnimo na levi nogi počasi na prste in se počasi spustimo spet na ves podplat nazaj. Vadimo z vsako nogo vsak dan 10 krat (gl. 1. sliko).

Se ena vaja je zelo primerna za tenke členke: kroženje v členkih. Lezimo na tla ali na posteljo — glavjo je, da je noge vodoravne — nato pa krožimo v členkih, kakor vidite na naši 3. sliki. Dvajsetkrat v desno, dvajsetkrat v levo smer z vsako nogo (3. slika).

Ce hočemo, da bodo te vaje učinkovite, jih moramo vaditi vsak dan. Razen tega kopljimo vsak večer noge v mrzli vodi, a samo do polovice meč. Ne dalje ko pet minut. Po vsaki kopalni natrimo kolena in pete z mastno kremo. Dobro je, če kolena in pete večkrat očetkamo z ostro ščetko in tako odstranimo vso mrtvo kožo, ki se tamkaj posebno rada nabira. Hodimo po stopnicah po prstih, tudi to opraviti mast ob členkih.

In zavedajmo se vsak dan, vsak hip: lepa nogo je pogoj za lepo hojo, lepa hoja je pa pri ženski lepote pičica na i.

Simona

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Ponivčniki, grah v omaki, krompirjev pire, kuhana govedina, artičoke v olju. — Zvečer: Telečji golaz, krompirjevi emoki.

Petak: Špinaca juha², dušen krompir, solata, linška torta. — Zvečer: Palacinke, nadevane s sirom, kompot.

Sobota: Rezančeva potica s solato⁴, kompot iz kraljev. — Zvečer: Dunajski zrezki z mešano solato.

Nedelja: Riž na goveji juhi, naravni zrezki, dušen krompir, francoska solata, kompot, mandijevi upognjenici. — Zvečer: Mrzel narezek.

Ponedeljek: Zelenjavna juha, krompirjev pire, čebulna omaka, kuhane teleče kosti. — Zvečer: Ržen kruh, grahova pašeta, safalade.

Torek: Možganova juha, špinaca, krompirjev pire, govedina. — Zvečer: Kokoš v obari.

Sreda: Golaževa juha, kumarična omaka, krompirjev pire. — Zvečer: krompirjevi rezanci s solato.

Pojasnila:

1 Artičoke v olju: Odreži artičokam zgoraj konice, spodaj pa nekaj listov in jih daj v vodo, ki si jo okisala z limonom, da ne potenne rjava. Nato pripravi načev. Vzemti primočno množično drobitin, zelenega drobno našekljane peteršilje, drobnjaka, popra in malo soli. To polij v oljem, prahljajte z mlečno smetano in napolni artičoke med listi. Zdaj jih postavi v kozico tesno drug poleg druge, prilij goveje ali zelenjavne juhe, dobro pokrij in pari $\frac{1}{2}$ do 2 ur v pečici.

2 Špinaca juha: Daj v kozico na štedilnik žlico masti, zaruneni v njej žlico narezane čebule, pridaj še žlico presnega masla, malo zrezanega peteršiljka in 4 žlice mleke; ko moka nekoliko porumeni, pridaj 25 dkg kuhanje in na drobno sesekljane špinace in $\frac{1}{2}$ litra sveže smetane; nadalje prilij po malem $\frac{1}{2}$ litra mleka in 2 litra vrele slane vode in malo popra. Ko dobro prevre, je juha gotova. Vlij jo v lonec za juho, ki si v njem že prej zmesala dva rumenjaka ali 1 jajce, pridaj še opedenega kruha in daj na mizo. V juho lahko zakuhaš $\frac{1}{2}$ litra rjave.

3 Grahova pašeta: Skuhaj v malo vode slab pol drugi liter drobnega svezega graha, potem ga

MIGLJAJ USODE

po nemškem
izvirniku priredila
R. K.

21. nadaljevanje

»Vse nič ne zaleže, kvečemu zbežati bi moral. Gospa Wittichova, premislite vendar, kako nama je hudo z gospodom. Dobro delo bi storili gospodu in meni, ako... ako bi se spet vrnili k nam!«

»Nepoklicana? Nak, prijatelj, to pa že ne, dokler se pišem z Wittichovo. On, s posebnim poudkrom je izgovorila ta „on“ — son je užalil našo Lenko. Kričač ji je rekel...«

»Oh, saj mu je že zdavnaj žal,« ji je skočil Gundermann v besed.

»Naj mi piše, naj me prosi, da bi spet pršla...«

»Nak, tega pa že ne bo storil. Rajši si nos odgrinje!«

»Naj si ga, če je tako trmast. Jaz sem ženska, ki visoko cenim družino. Svojih pa že ne dam žaliti, ne — prav ukomur!«

Gunderman se je ves počel sesedel. Zaradi gospoda je bil Wittichovi pisal tisto pismo, zanj se je žrtvoval — in zdaj naj bi vse skup padlo v vodo... Ves zmeden je stopil k oknu — tedaj ga je pa kakor blisk spreleto: zaledal je doktorja Eckarda!

»Strela z jasnega! Tu zunaj sedi!«

»Kdo?«

»Gospod doktor! Na vrtu, za mizo! Gospa Wittichova je tedaj tudi zaledala svojega nekdanjega gospodarja — in zdaj je jo obšla slutnja!«

»Gundermann, pa menda vendar niste...«

»Pri moji veri, ne,« je zatrdil. »Nu, lepo bi naletel. Saj ga vendar poznate. Nak, to je kar od Boga postan slučaj!«

Koj prihodnjo minuto je stekel k užiti na vrt. Doktor Eckard je bil ves začuden, ko je zagledal svojega služabnika v tej predmestni krči.

»Gundermanu, kaj pa počnete vi takoj?«

Le-ta, ves zaverovan v pomoč z neba, je zbral vso svojo diplomacijo, zato je še bolj nerodno povedal:

»Nekoga sem obiskal — neko staro znanko, ki je tu pri sorodnikih — gospo Wittichovo namreč!«

»Res?« je malomarno dejal doktor Eckard in mirno vlekel dim iz svoje smotke.

»Gospod doktor,« je z milim glasom spet povzel Gundermann, »saj je bila vendar toliko let pri nas in tako dobro se nam je godilo, zdaj nas pa tareta sama skrb in jeza — in sploh: tako nekuha nobena ženska na svetu...«

Gospod glavni urednik ni ugovarjal, a vendar je bil še zmerom zapet, ko je odgovoril:

»Recite ji, da jo pozdravljam!«

»Saj je vendar sama tu; notri v gostilniški sobi, tam kjer je okno od prto. Poglejte vendar, gospod doktor!«

Proseče je pogledal svojega gospoda, ki je na videz še zmerom malomarno puhal sinje oblake dima pred se. Pred njegovimi duševnimi očimi so se pa zvrstile poslednje širi gospodinje v parado! Kuharica, ki je vse prisomila, tatinska ženčina in vločilčeva družica, »historična« gospodinja božastnih napadov in napisel poslednja: gos, ki trepetata samo za moške hlače!

Zdajci je vstal in se napotil k oknu.

Gospa Wittichova ga je uzrla, kako prihaja, pa je brž odložila prte, ki jih je bila ponagala zlagati. Še zmerom postavno in zdravo žensko pač ni in ni strpelo v brezdelju in dolgočasuvaška življena!

Zdaj sta si stala nasproti. Doktor Eckard zunaj, Wittichova znotraj! Sila zoper silo in za enkrat oba še pripravljena na boj.

»Dober dan, gospa Wittichova!« je pozdravil doktor. »Kako vam kaj gre?«

Meni se godi imenitno! je poudarila. »Vam menda tudi, gospod doktor?«

»Ne, črevesni katar imam,« je s podarkom dejal in očitajoče zategnili obraz.

»Ti nesreča, ti! Tako imenitne kapljice imam doma za tako stvar!«

»To vse nič ne zazeze. Saj ni od slabega želodeca pa tudi od slabe prebave ne — od jeze, samo od jeze! Saj vam je Gundermann menda že potolj svoje bolečine.«

»Da, dat!«

Nastal je molk, ki je obeta postati usoden. Gundermann, ki se je bil prikralel že cisto blizu, je s strahom čakal odrešilne besede. Pa je le ni hotelo biti.

Napisel je doktor Eckard vendar spet povzel:

»Gospa Wittichova, človek je včasih živčen in včasih občutljiv. Obojega bi se moral odvaditi.«

Ta popolnoma neosebna pripomba je bila vendar hudo osebno mišljena — in gospa Wittichova jo je razumela. Malec zviška je napisel odgovorila:

»Da — in človek je včasih tudi — babica, gospod doktor!«

»Drž! Kje je pa prav za prav vašnučka?«

Lenka je v Uckermarku pri star-

Zdalo se je, da je ta novica doktorja popolnoma potolažila. Zakaj, če kriči Lenka v Uckermarku, je pač ne bo moč slišati v Berlin. Komaj je to važno dejstvo ugotovil, je postal nestrenjen in nič se mu ni dalo več parlamentirati. Pogumno je presekal vozel:

»Gospa Wittichova, vrnite se spet k nam. Sicer mi bodo lega nesrečnega Gundermanna še na silo vpregli v zakonski jarem. S toljko odgovornosti si pa ne smete vest obtežiti.«

»Saj bi morala še po svoje stvari,« se je že čisto omehčana oteplala gospa Wittichova. »Ali imate tisto strašno in nesramno osebo?« zmerom pri hiši?«

»Ta bo sfrčala s plačem in hranarino! Vi pa, glejte, da brž prinesete svoje stvari. Cesar tri dni bo v moji hiši vse v redu, potlej pa prevzamete spet v komando! Drži!«

»Drži! je pritrdirila gospodinja, saj je vedela, da doktor ni prijatelj preostih besed.

Eckard je zadovoljno prikimal in se je spet vrnil na vrt, zakaj uzrl je bil svojega prijatelja, ki se je bil pravkar vrnil s sprehoda.

Gundermann je ves orečen in blažen sklenil roke k tiki zahvalni molitvi. Samo še tri dni! Hural! Tako dolgo se bo že še oteplal vsljivati snubačke — potlej pride pa ona — in spet se vrne starca, zlata doba!«

«

Gospoda sta se pozdravila in sedla za mizo. Brunold se je bil med zimo spremeni. Njegova drža ni bila več tako strurna kakor prej, obraz mu je bil upadel in truden, živčno napeti izraz ga je postaral še bolj. Včasih ga je kar na lepem napadel hud kašelj, tako močan, da je moral obmolkniti in globoko zajeti sapo. Eckard ga je v skrbih opazoval.

»Ze spet si preveč delal. Zakaj si le ne privošči malo miru?«

»Tako nenevaren pa vendar nisi, Richard,« je menil doktor resno. »Premonogrator se da s peresom več opraviti kakor z dejanji; to dokazuje tvoja drama. Strahota je govorica tvojih ljudi — in čeprav jim daješ tuja imena in tuje obrazy, jih je vendar lahko razumeti.«

»Tako je tudi treba! In — ali še zmerom hočeš spraviti stvar na oder?«

»Sem že storil. Seveda ne v dvor-

črte niso nič manj užgale. Ako bi mi naposled vendar že hotel dovoliti, da te seznamim z odičnimi ljudmi, bi imel že zdavnaj povsod vrata odprtla.«

»Ne, nočem ljudi! je trdo dejal Brunold. »Prav zato sem se skril tukajezunaj. Te malomeščanske duše tod okoli že uženem, kadar pa tekam po gozdovih, ne srečam žive duše. Vaša uglelna policija se je sprva na moč ukrvarjala z meno. Rus, ki živi samotno, ki se z nikomer ne druži, nobenega v stanovanje ne pusti, tak človek se jim je moral zdeti anarhist. Ozapil sem bil, da sem pod nadzorstvom. Zdaj so se menda že do dobrega prepričali, da nisem neveren.«

Vse to je zvenelo trpko in hladno. Zdalo se je, da je možak, odkar ni več vezan na službo in se mu ni treba več na nikogar ozirati, postal še nepriljudnejši. Eckard je bil torej zamaš upal, da ga bo sezonam spet vrnil življenju, saj se je trmaslo uprilehernemu njegovemu poskušku. Mrtvec v njem se ni dal več obuditi. Delel pa ni toliko zaradi tega, da bi lahko živel z prisluženega denarja, temveč bolj zato, da bi ne bil zmerom sam s svojimi mračnimi mislimi. Veselja mu pa niso dali ne delo ne njegovih uspehi. Še trdovratneje se je zapiral pred svetom. Evgen Eckard je bil edini človek, ki ga je sploh trpel, in le-ta je občeval z njim kakor z bolnikom, ki mu je treba zmerom popuščati in prirjevati, ko je že sleherna nada v ozdravljenje ničeva.«

»Tako nenevaren pa vendar nisi, Richard,« je menil doktor resno. »Premonogrator se da s peresom več opraviti kakor z dejanji; to dokazuje tvoja drama. Strahota je govorica tvojih ljudi — in čeprav jim daješ tuja imena in tuje obrazy, jih je vendar lahko razumeti.«

»Tako je tudi treba! In — ali še zmerom hočeš spraviti stvar na oder?«

»Sem že storil. Seveda ne v dvor-

črki moramo,« je menil doktor. »Minilo bo še dokaj časa, preden se odločijo. Med tem pa moraš oditi edit! Ves bolan si od samega pisalnico in mrzličnem razburjenju — in tako reči se maščujejo, prijatelji! Za poletje ti je predpisal zdravstveni svetnik gorski zrak — toda do poletja je še dva meseca časa. Zato pojdi kar preč v Južne Tirole ali pa v Zgorjeno Italijo...«

»V zboru milijonov slanikov, ki se pod imenom turistov selijo v tople kraje, Hvala za takšno zabavo! Poleti boste že odšeli, saj tu ni prijetno bivati v vročini in prahu. Takrat jo mahnen v božjem imenu v gore! Tain bo menda se kje kakšen miren kotiček, kjer bom lahko sam. Do takrat pa ostaneš tu.«

»Rihard, prosim te...«

»Nikar se ne trudi, Evgen! Nočem, in pika!«

Spet ga je obsedla trmoglavost, ki ji tudi Eckard ni bil kos. Že premnogokrat je to okusil.

»Prav, pa pridi poleti vsaj k meni na Prisojnik,« je naposled z vzdihom dejal.

»Prisojnik? Kje je pa to?«

»Saj res, lega še ne veš, da sem posest v Tirolskem!«

»Nisem vedel. Odokd ti posestvo?«

»Slučajno sem ga dobil. Pred dvema letoma sem namreč potoval po Dolomitih. Nekoč sem začel v ogromnih gozdovih. Po dolgem tavanju sem naposled užrl majhno, samotno kmetijo in sem se lačen in utrujen zatekel tja. Ležišče so mi kaj radi pripravili, za pod zob pa ni bilo nič drugega kot suh kruh in kozje mleko. Videi sem, da življe ljudje v strašnem siromaštvu.«

»Kmet in kmetica, oba že prieletna, sta sama gospodari na tej samoti. Oba je bila trudopolno delo upognila, oba je bila pičla hrana izčrpala. Pomenovali smo se; beseda je dala besedo in preizvedel od njiju kaj žalostno zgodbijo. Kmetijo sta bila pododevala od očeta. Prva leta je šlo še dobro. Čeprav je bilo treba garati na vse kriplice. Potlej jima je Bog dal otroke in z njimi čedalje več skrbi. Bolezen se je naselila pri njih in še slabši časi so prišli. Morala sta se zadolžiti... Z obrestmi je dolg naraščal, otroci so umirali drug za drugim, dokler nista na

tuje lani sem bil tam,« je spet pozvel doktor. »Vse mogoče sem prizidal. Mi meščani smo pa udobnosti vajeni, na tiolskih kmetijah je pa ni. Zdaj je vse v redu...«

Tu se je njun pogovor končal, zakaj na vrtu je kar nenadejano nastal peklenski šunder. Mačka, ki je doslej mirno počivala na ograji, je blisko vstopila dol, hkrati se je prispodil s ceste ogromen pes. Pričel se je divji lov med stoli in mizami. Pes je rohnel ko obsedeu, mačka se ga je pa še komaj in komaj oteplala. Tedaj je prišla pomoč od zunaj.

Neko mlado dekle je vsa zasopla pritekla na vrt, ozmerjala po rusku psa in ga prijela za ovratnico.

»Boro, zverina! Ali boš dal mir! Mirno, na mestu!«

Mačka je izrabila ugodni trenutek in skočila h kostanj. Z neverjetno naglico je splezala po deblu in se skrila v vejevju. Boro pa, ki ga je prijela lovška žilica, ni dal in ni dal miru. Vzpel se je na zadnjih nogah in divje lajal na uboga mačko. Toda ne-pokorščina se mu je kaj otepla. Njegova mlada gospodarica je imela sicer samo solnčnik v roki, toda klub temu je z njim prav pošteno mlatila po uporneževem hrbitu, dokler ga ni naposled bolečina udarcev spomnila, da mu je kot psu pokornost prva zavedela. Umolknil je in se prihulil.

Oba gospoda sta sedela na drugem koncu vrtu. Doktor Eckard je zdaj v planil pokonci in z naglim pogledom osmislil svojega prijatelja.

»Nekoga moram pozdraviti,« je dejal polglasno. »Pojdi z menoj!«

Zdaj je zgnil z rameni.

»Kakor da bi bilo to kaj posebnega! Težave in skrbi, bič usode... prava reč! Že mnogo sem videl in okusil tega! Zdi se mi kar, da si se ti šel takrat dobrotnika in odrešenika! Ne?«

»Izabil sem priložnost, da urešen svoj davni sen. Kdor tiči leto in dan sano v „kuluri“ in „nadkulturi“, temu se pač ne da še poleti prebivali s to civiliziranci v kakšnem velikem alpskem hotelu. Že od nekdaj sem hrepelen po kakšnem mirnem in skri-

zila na nesrečnega dekleta; to sem že gospodu Juriju obljubila. Niti las se je ni bo skrivil na glavi. Kakšna nesreča je prišla nadnj! Ko bi bila moja dobra, pokojna gospa vedela, kaj bo naredila s svojo zahtavo na smrtni postelji! A tudi za gospo ni to kar tako. Ne, prav zares ne! Ah, moj Bog, kaj bo neki zdaj!«

Nič pametnega mi ni prišlo na misel, da bi ji je odgovorila. Nemo sva stopali proti cerkvici ob morju in ko sva prispeli tja, sva sedli na klop in se zagledali na morje, ki so se njevi valovi, sinjesivi kakor jutrnji svil, razbijali ob pečinah; njegova uskoničnost je nekam olajšajoče vplivala na mojo dušo.

Drugo jutro sem se že morala posloviti ob Helene. Še dolgo potem, ko sem se vozila v vlaku, so mi v ušesih zvenele besede, ki mi jih je rekla pri slovesu:

Tukaj!

glavni dobitniki velikega RADION tekmovanja!

1. nagrada
(Din. 10.000--): Št. Temelj, Nova vas pri Mariboru,

2. nagrada
(Din. 5.000--): VI. Bach, Zagreb, Deželičevá ulica 8,

3. nagrada
(Din. 3.000--): Jel. Vučović, Sombor, Valjevska 23,

4. nagrada
(Din. 2.000--): B.V. Stefanovićeva, Šabac, Karađordjeva 5

200 nagrad (Din. 100):

Curčić D., Novisad
Kopan H., Jastrebarsko
Sablatnik L., Ljubljana
Gracić A., Sarajevo
Beck M., Moi
Hrast K., Jesenice
Trinaest V., Šibenik
Gole P., Krmelj
Pavetić B., Ptuj
Szika A., Novisad
Opsinger G. Slov. Bistrica
Schmidt R., Jur. Klošter
Nagyian M., Lazarovo
Ožegić D., Zagreb
Miholić B., Gračane
Kern A., Banjaluka
Novina A., Zagreb
Debevc F., Graševac
Gluvakov S., Beograd
Burija M., Črnomelj
Šešić D., Zagreb
Aleksić B., Smederevo
Arbesser A., Vrsac
Ingolić Adela, Hajdina
Logar M., Rim. Toplice
Marić M., Varaždin
Puha F., Kranj
Vedenik K., Celje
Damšć A., Beograd
Glinšek M., Skale
Rovšnik M., Braslovče
Rauš S., Lazarevo
Ignatović B., Dobrljin
Tomić M., Zemun
Želja A., Rateče Planica
Pengal M., Ljubljana
Plovska A., Polhov gradec
Reiter M., Peščeno
Babnik I., Ljubljana
Kranjc R., Sv. Rupert

Marinšek A., Ljubljana
Witenc M., Kočevje
Kobale A., Maribor
Hunjed D., Celje
Miketek K., Sarajevo
Pečinović T., Vareš
Ninković O., Donji Vakuf
Vajdl M., Braslovče
Švarc M., Bačko Dobro polje
Marolt M., Leskovec
Nišković N., Novisad
Brezigarski M., Ljubljana
Murko J., Osijek II
Pirc F., Žužemberk
Zdravić S., Rudnik
Primožič M., Soštanj
Smerča M., Pančeva
Krük J., Osijek
Matejić O., Crikvenica
Horvat U., Zagreb
Simončeva S., Crna
Rott J., Sisak
Stanić M., Čepin
Đumić E., Osijek IV
Paripović A., Berane
Tomac M., Delnice
Vrtovec M., Ljubljana
Marković K., Povin
Stanovnik A., Brezovica
Zupni ured, Podstrana
Musil A., Sarajevo
Presler M., Vršac
Prepić Z., Split
Vosičić F., Zagreb
Muzer M., Osijek
Gvozdenović M., Novisad
Krgović M., Zlatovo
Pucelj A., Jesenice
Bukovec A., Osijek
Kranjc F., Cernica

Szöke M., Novi Vrbas
Knež A., Slovenskegradeč
Viktorka S., Vršac
Simonik A., Novi Vrbas
Mehmed N., Lazarevo
Grošelj J., Litija
Djordjević M., Pirot
Škrki A., Radovljica
Švarc M., Bačko Dobro polje
Gailević D., Beograd
Repolj M., Kranj
Lenardić M., Đurdjevac
Posavac G., Osijek
Petrović J., Sombor
Pegan Z., Zeleznici
Tauber M., Zalog
Djordjević R., Beograd
Marušek M., Trbovlje
Molter F., Novi Vrbas
Pridž D., Negotin
Somodja D., Čačak
Hajden D., Varaždin
Prodanović S., Beograd
Babnik I., Bivci
Figenwald H., Zagreb
Stošić V., Petrovac
Hribar M., Moste
Pleško D., Nova Rača
Lazić T., B. Brestovac
Mohorić M., Trogir
Milinković I., Beograd
Habasin D., Zagreb
Volt E., Zemun
Farkaš J., Ivanovci
Zaboj J., Vrbica
Binder F., Maribor
Škročić D., Sv. Lucija
Balogh A., Skopje
Razdira V., Kranj
Čop U., Boh. Bistrica
Mitrović V., Kamenica

Pavlin A., Radomlje
Semičer O., Mislinje
Lehar A., Sombor
Jernejčić A., Zagradec
Panajotović K., Požarevac
Vuksančić L., Hrtkovci
Sabanović V., Sarajevo
Micković Z., Beograd
Bobuš V., Zagreb
Mahecka S., Beograd
Nikolić E., Slav. Brod
Levičar M., Ljubljana
Verbajs M., Ljubljana
Gašpr F., Turjak
Rakovnik A., Nova Cerkev
Stipanović D., Split
Petrović A., Ohrid
Turk D., Ljubljana
Emeršić M., Ptuj
Kosar A., Novisad
Czaja M., Petrovgrad
Pivec M., Kraber
Starčević A., Ljubljana
Medan J., Dubrovnik
Anzelc I., Kranj
Cebe M., Fram
Sirok I., Vrhnik
Skok P., Vrapče
Auff M., Studenci
Bašić M., Srbobran
Malešević S., Koceljevo
Stokanović V., Vršac
Štibilj V., Črnomelj
Voga F., Radeče
Marold E., Bled
Kristan L., Gorensko
Slatner A., Ljubljana
Ostrožnik A., Gomilsko
Romano B., Sarajevo
Zabovnik M., Kamnik

Gribić N., Sid
Junković M., Krapina
Kržić I., Soštanj
Finzinger S., Kamnik
Mirković V., Palanka
Kopić M., Potoplje
Findenik E., Dravograd
Stefančić M., Ljubljana
Soldak J., Mladonovac
Kinč A., Ivanovo
Dristanić K., Zagreb
Veranek F., Var. Toplice
Kobs A., Zagreb
Daničić Lj., Gor. Milanovac
Bojaški V., Senta
Levstik K., Travnik
Stasni M., Pirot
Modreč T., Jesenice
Zobenica I., Sombor
Devčić O., Zagreb
Ergotić F., Vel. Kopanica
Kovačević Ružica, Osijek
Župančić P., Mokronog
Wild M., Pančeve
Pušnik A., Ribnica
Vodiček M., Hrasnik
Magdić K., Petrinja
Hajnrich V., Blinski Kut
Mardešić M., Zagreb
Mikša A., Rog. Slatina
Birg V., Pustošija
Vukasović V., Zagreb
Bršljić T., Sušine-Djurdjenovač
Vučimilović B., Zagreb
Becić G., Beograd
Štrukelj A., Borovnica
Krajcer O., Ljubljana
Balogh E., Moravice
Arh K., Zagorje
Leštar S., Novisad

Žrebanje nagrad je izvršila posebna ocenjevalna komisija. Vsi odgovori so bili takoj ko smo jih prejeli označeni s tekočimi številkami. Prejeli smo skupaj 294.021 rešitev od teh 277.808 pravilnih in 16.213 nepravilnih. Dobitniki nagrad so bili izzrebani.

Nagrajencem iskreno čestitamo in se zahvaljujemo vsem, ki so se našega tekmovanja udeležili. Člani ocenjevalne komisije so bili: Dr. Mate Perić Kr. javni notar, Kamilo Krvarić, ravnatelj „Hrvatskega Lista“, Ing. Ante Safner, ravnatelj Jugosl. d. d. Schicht-Lever, Dragan Gregurović šef reklame Jugosl. d. d. Schicht-Lever.

Kadarkoli boste odslej prali z Radionom, mislite vselej na navodilo o uporabi, ki je napisano na hrbtni strani vsakega zavitka. Ravnajte se natanko po njem, potem bo Vaše perilo vedno lepo belo in bo ostalo dolgo kot novo.

RADION

PERE SAM — PERE PRIZANE SLJIVO

koli ni omenil in se je izogibal z Jurijem govoriti o njej. Iz vsega njevega bitja je pa govorila globoka bol.

Tako mu je, kakor bi se njegov lastni otrok izpobil, je z objokanimi očmi dejala gospa, ko smo popoldne sedeli pri skodelici kave in je pastor v naslanjanju prebiral časopis, same da mu ni bilo treba govoriti. Na najhujše pri vsem tem je pa laž, ljuba Ana.

Počasi se je raznebla govorica, da pričakuje Karla otroka in da se zradi rahlega zdravja še ne sme vrnilti domov. Ljudje so spraševali, kako se imala gospa v tujini počuti, bodočega očeta so pa šaljivo zbadali. Takšna zbadanja so drugače tako dobro došla, Juriju so pa kakor razbeljen svinec padala na dušo. Dobro vem, koliko je takrat trpel.

Samozaradi obljube, ki sem jo dala Heleni, sem vzdržala pri njem, a lahko mi ni bilo. Včasih, kadar mi je edel nasproti pri zajtrku, je svoje oči s prosečnim izrazom uprl v moje, kakor bi mi hotel prodrel v dno duše in izvedeti kdaj se bo moj ravnočudni hladni izraz umaknil potlejemu čustvu.

In nekega dne, ko sem mu zajtrkal spet skrbno zavijala v papir in ga vprašala, ali bo opotrdne prisel domov, me je iznenada skoraj divje zgrabil za roko:

„Poglejte mel! je kriknil ves iz se-

be. »Ali se vam ne zdi da bom umrl od boli in hrepenušča po eni sami dobrì besedi? Se živali bi se usmilili! Ali sem jaz morebiti manj vreden? Saj bom še obupal od tesnobe in skrb!«

In še preden sem utegnila preprečiti, je že klečal pred menoj in skril glavo v gubah mojega krila. Jokal je onemogočil in pretrelejivo, kakor bi jokal otrok.

Tedaj sem se omehčala. Nisem se mogla izogniti pogovoru in dala sem mu žalostna pisma, ki mi jih je Loti na skrivaj pisala.

Poletje je minilo, prišla je žetev, veter je zavijal čez strnišča in nekega dne se je zgodilo...

Cetrtega oktobra je pismonoš prišel brzojavko. Z drhtečimi rokami sem jo odnesla v Jurijevi sobo. Vi dela sem še, kako je je naslonil na pisalno mizo, ko je raztrgal ovoj.

»Sin — mati in otrok zdrava!

Loli.«

Potlej je omahnil na stol in mi nagnil, naj odidem. Vzela sem brzojavko in odšla. Zunaj me je s pričakujoci očmi sprejel stari Fric. Dejala sem mu, naj sporoči ljudem, da se je rodil sin in stari poštenjak se je od vesela razjokal.

Ogrnila sem se in odšla k pastorjem. Pred sobnjem vrati je stopila

predme pastorica. Opazila je brzojavko v mojih rokah in je takoj ugenila, zakaj sem prišla. Solze so ji privrele na oči, ko sem ji ponudila papir.

»Fant...« je zamrmljala.

Drugi dan so časopisi že prinesli vest:

»Jurij in Karla Rhodnova sporocata, da se jima je rodil sin.«

Poteklo je več tednov. V züllski grščini so poleg Karline sobe uredili otroško sobico. Gledala je na vrt proti vzhodu. Gospa Brinkmannova je odpovedala v Bordighere, da bo pomagala gospa z nasvetom in dejanjem. Stari gospod naj bi uvedel Heleno s svojo dobro, prijateljsko roko v novo, resigirano življenje in jo pripeljal v Dresden.

A prišlo je drugač.

Cim bliže je prihajal čas, ko bi se moral Karla in Heleni vrniti, toliko obupnejši je postajal Jurij. Rekel tega sicer ni, a bralo se mu je iz obrazca. Zdaj je nemarno in nestalno pojhajkal po dvorišču, odšel je na polje, jahan je dalce kam ven, zdaj se je spet zaklenil v svojo sobo in ni odprl na nobeno trkanje. Dve ali tri dni pred Karlinim prihodom je vprašal:

»Ali si morete vsaj približno predstavljati življenje kakršno bo odslej pri nas?«

»Jaz ne!«

pa pobesil. Ta kretinja je izdajala popolno brezupnost. Tudi jaz nisem vedela, kako bo zdaj.

»Tega ne bom prestal,« je dejal in spet odšel iz hiše; samo zato je prišel, da mi je to povedal.

Spet drugič je po dolgem molčanju dejal:

»Mislim, da bom moral več hoditi na lov in dosli potovati. Prosim vas, gospodična Meissnova, da bi stvari iz moje sobe kmalu prenesli na vrh. Odšel bi rad stanoval zgoraj v sobi nad svojo sedanjostobo. Dosti dela bo sicer s tem, zato bom pa najel nekaj ljudi v mestu, da mi bodo pohištvo pazljivo prenesli na vrh.«

Karla je želela, da bi jí Jurij prišel nasproti do Halleja, nekaj postaj pred vrahom. Da bo v Halleju izstopila. Jaz naj bi jo potaknila v Lipskem; tako je želel Jurij.

»Menda si lahko mislite, kako bo Heleni pri sreči, ko se bo od Karla poslovila, gospodična Meissnova. Zato morate biti tisti čas vi pri njej.«

Vse bliže in bliže je prihajal tisti dan. Na nič drugega nisem mogla več misljiti ko na to, kako bo zdaj pri nas in kako bosta mogla zakonča drug poleg drugega dihalni isti zrak.

Saj se morata sovražiti, in vendar je Karla hotela, da bi pred svetom igrala komedijo, da sta srečna zakonča. Zakaj neki? Kaj je le v tem

Helena hotela prialati na njenega zatevovo, se nesreča mora zgoditi.

Dva dni pred Karlinim prihodom, ko sem se tudi jaz že pripravljala na odhod, da počakam Heleno v Lipskem, mi je Jurij dejal, da se je zgodilo nekaj važnega in da se zato ne more peljati Karli naproti; odpeljal se bo v mesto, češ da mora na tamkajšnje sodišče.

Stari Fric je zmajal z glavo, ko je slišal, da bo gospod odpotoval.

»Nak, kaj takega bi si pa nikoli ne mislil! Da bo odpotoval komaj nekaj dni pred dnem, da bo lahko prvič videl svojega otroka! Tu pa že ni nekaj v redu! mi je dejal.

Tako bo Karla prestopila prag svoje hiše, kjer je ne bo nihče pričakoval, da bi jo veselo sprejel, kajti na dan njenega prihoda bomi tudi jaz že zarana odpotovala.

Juri je tik preden je odpotoval, vprašal, ali bi lahko govoril z meno. Voz ga je že vprežen čakal na dvorišču, konja sta nemirno cepetala. Kočija je žal komaj krotil. Jurij je že stal na stopnicah v potovalnem plašču in klobuku in si je pravkar zapenjal rokavice. Ko sem stopila k njemu, mi je dal debelo pismo za Heleno.

»Prosim vas, dajte ji ga. Stori naj tako, kakor jo v pisumu prosim. To zahtevam od nje kot dokaz, da mi je odpustila. Nič se ne boje,« je trpko poglobil.

»Sljubezenko piemo to ni.«

Naglas, ki mi je z njim to dejal, me je zbolel prav do srca.

»In menda se smem zaneseti na to, je nadaljeval, »da ne boste Helene nikoli zapustili, kaj ne? Obljubite mi!«

»Obljubim vam, gospod Jurij,« sem odgovorila. Skoraj otrpnila sem, ko sem mu pogledala v njegov mračni in obenem tako odločni obraz.

»Hvala vam in zdravstvujte!«

Dvignil je mojo roko k ustnicam in jo hitro izpustil, potlej je pa odšel dol po stopnicah, vzel vajeti in se zaviti na sedež.

»Hi!« je zavpil in hlapec Lorenzo je naglo odskočil, tako divje sta se vzpeljivali. Ko je voz že odriral k odprtini dvoriščnemu vratom, si je hlapec potisnil čepico malo na stran in se popraskal za ušes.

Ni me skrbelo, kako bo Jurij vozil in opravil svoje reči; moje misli so bile vse drugod: Jurijevo včerajšnje vprašanje: »Ali si sploh morete predstavljati kakšno bo odslj življenje pri nas?« mi ni hotelo iz glave. In ko sem stopala po lepi, stari hiši, ko sem hodila iz sobe v sobo in sem nazadnje prišla na teraso in se zagledala v park, ki se je v pisani jeseni tako krasen razprostiral za hišo, sem si dejala, da bi bila tu lahko nebesa, tako je pa le pekel. Tesnobnem strahu me je obšel, ko sem pomisila na bodočnost, tesnobnejši kot kdaj koli. Proti večeru je prišla pastorka.

»Mislim sem, da se ne utegnete posloviti ljuba Ana,« je dejala, »zato sem pa jaz prišla k vam. Mož mi je pisal, da se boste srečali v Lipskem. Baj bo Heleno spremil do tja.«

Priklimala sem ji. Trenutek sva si zrlj v oči in druga drugi sva si iz ajh čitali plaho skrb.

»Sedite za kakšne pol urice,« sem jo prosila. »Nemir in strah sta me danes čisto ugonobil.«

Šla je za menoj v Karlinu sobo, ki sem jo ravno tisti dan ukazala malo zakuriti, v tisto neskončno pusto sobo z neokusnim starim pohištrom.

Zalostno je pastorka očitila sobo, potlej je pa pokazala na priprta vrata.

»Tu zraven je najbrže otroška soba?«

»Da, in Loti so določili za otrokov pestunijo,« sem dejala.

»Tako? No, na koncu koncev to je ni najhujše,« je menila pastorka. »Zanesljiva je in zdi se mi, da bo rada imela otroka svojega gospodarja.«

»Ali mislite, da bo Karla mogla biti otroku zares dobra mati?« sem jo v skrbih vprašala.

»Malo preveč bi hoteli vedeti. Ana. Upam, da bo, a... ne vem. Pogosto sem se spraševala, kaj bi jaz storila in kakšna bi bila jaz na Karlinem mestu. vendar nisem nikoli našla odgovora. Kar vroče mi je vselej postalo pri takšnih mislih in zmerom sem ponavljala samo eno: Lepo je, če Karla iz usmiljenja in sočutja tako ravna.«

»Nobenega usmiljenja ne vidim v njenem pocetju,« sem odvrnila. »Če bi bila velikodusna, potlej...«

»Potlej bi bila rekla: Odstopim, vsemita se mi je pastorka vzeta beseda z jezikoma.« Da, Ana, reči je lahko... drugače pa to ni tako lahka stvar! V Karlini odpovedi bi bilo že skoraj nekaj nadnaravnega. Česa takšnega je zmožen samo človek, ki stoji visoko nad drugimi zemljani.«

»Nikakor ne! Iz njene odpovedi bi vel samo tih, skromen ponur plemenite žene.«

»No da, morebili bi tudi jaz reklam: Pojd v božjem imenu. Vesela bom, če boš srečen, je zaščetala v očeh se je zalesketala solze. Morda je pa tudi v Karlinem ravnjanju ljubezen. Ne smeva je obsojati, Ana. Bodite priza nesljivo!«

»Bog mi oprosti, če ji delam krivico! sem trpko rekla. »Njeno ravnjanje se mi kratko in malo zdi... maščevanje!.. Prosim vas, ljuba gospa, pogovarjavajte se rajsi o čem drugem. Kar dušiti me začne, kadar pomislim na vso to grozoto, ki nas čaka. Kajti sam Bog ve, kako bo zdaj tukaj in kako bo Helena vse to prenašala. Nobenega izhoda ne vidim. Pastorka je vzdihnila.

Trenutek sva se posedeli in se pogovarjali o tem in onem. Okoli osmih je pa pastorka vstala, da bo odšla.

»Kdo ve, kdaj se bo Jurij vrnil,« je dejala. »Ne bom ga čakala. Zbogom, Ana, naj bo vaš pliv na Helenu blagoslovjen in naj dekletovo stiro življenje ob vaši strani spet vzvezete! Dajte ji dela, mnogo dela! Le tako se bo na zahtov okrepila. Ne sočustvujte preveč z njo! V tem navadno najbolj grešimo. Oprostite mi, Heleno imate radi in boste že vedeli, kako je treba z njo ravnavi!«

Ogrnila sem se in sem hotela prijetljico spremiti čez dvorišče. Ravne sva odpirali težka glavna vrata, ko jih je zdaj nekdo z vso silo butnil od zunaj in sva komaj se utegnili odskočiti. Pred nama je stal Breitenfeld. V medli svetlobi sem opazila, da je bil njegov obraz spačen in bled ko zid. Pri priči sem vedela, da je prišel z novo in nesreči.

»Kaj se je zgodilo?« sem hotela zkritičati, a grlo mi je bilo kakor zadrgnjeno in niti besedice nisem spravila čez drhteče ustnice.

»Ne ustrašite se! Morebili ni nič hudega... je zajecjal, »ga že neso. Prosim, prizgrite luč in pripravite posteljo! Brzojavi sem v Halle profesorju Bogtu, naj se pripelje z vlakom ob deseth.«

Da... kaj se je prav za prav zgodilo? Vi seveda niti ne slutite... Jurij se je na vrnitvi iz mesta zaletel v železniške zapornice: mirhi sta se mu bili splaški. Dovolj sem mu odsvetoval, naj jih ne kupi, a Jurij... Trznil je z obražom in se ugriznil v ustnice. »No, kaj vemi. Dokler diha, je še upanje! Hej, Frie, pošli nekoga z vozom na postajo, naj počaka profesorja Bogta. Vaš ubogi gospodar se je ponesrečil. Moji ljudje ga že neso in bodo vsak trenutek tukaj!«

Kakor v globokem snu sem se obrnila, da bi ukazala, kako naj vse pravijo, a misliti nisem mogla prav nič. Samo eno, eno mi je neprestano kipovalo v glavi: Jurij se je ponesrečil, zanj moramo poskrbeti in moliti!

Povsod so prižgali luč, v peči je zaplapal ogjeni in po nekaj tehnih trenutkih, ko sem kakor omamljena stala sredi sobe, sem začela ukazujeći Breitenfeldov glas, tekanje sem in tja, pritajena korake in tedaj so skozi vrata, odprtia na stežaj, prinesli štirje močni, težko sopeči možje svojega gospodarja v njegovo sobo. Bil je nezavesten in bled ko mrlj. Žalostna slika!

Z njimi je šel doktor Zanker.

»Prosim, prinesite mi platnene brišače in voda. Preden ga umijemo, ga moramo položiti na posteljo. Previdno, za božjo voljo!«

Z največjo opreznostjo smo ga položili na njegovo posteljo. Zdravnik mu je začel odpenjati oblike, mu izpirati kri z rane na celu in ga natanko preiskovati.

»Zdi se mi, da ima ranjeno hrbiteno. Ali je rana nevarna, ne morem še ugotoviti,« je dejal, ko ga je natanko pregledal. Zmignil je z rameni, to mi je bilo dovolj. Vedela sem, da leži pred mnenjem na smrt ranjen človek.

»Kolikšna nešreča! In jutri pride žena in mu bo prinesla otroka in zdravje,« je srdito momljal Breitenfeld. In če bi mene slučajno pot ne zanesla tam mimo, bi nešrečen že zdaj ležal pri mrtvih živalih in bi bil najbrže že zdavaj podlegel, kajti pot je tako samotna, da podnevi niti mačka ne smukne čezno, ponoči pa spložive duše ne zanese tam mimo. Nič hudega ne sluteč sem se peljal na svojem vozu, ko sem zdaj pri medli mesecini uzrl na poti ponesrečenca. Njegova žena pa nešrečen niti ne slut in veselo ziblje otroka v naročju.«

Zdravnik je prisluhnil, kako ponešrečenu bije sreča.

»Gospod baron, ali tudi vi mislite, da bi bilo treba gospo obvestiti o nešreči? Kako naj storimo?«

»To prepustite meni,« je odgovorila pastorka. »Odelpala sem se bom na postajo z vozom, ki pojde po profesorja. Potlej bom pa z vlakom ob enajstih odpotovala gospe naproti tako daleč, kolikor bom mogla.«

»Da, prosim vas, sem dejala, kajti jaz se od tu ne smem ganiti, dokler se gospa ne vrne, Helena se pa sama ne smeti peljati v Dresden.«

»Storila bom po vaši želji in bom počakala še Heleno in jo pripeljala seimkaj.«

Stisnila mi je roko, me prosila, naj ostanem mirna, vzel od Breitenfelda denar, kajti le-ta se je koj spomnil, da pastorka najbrže nimá denarnice pri sebi, si pri meni sposodila klobuk in krenzel ovratnik in se odpeljala v hladno jesensko noč.

Z Breitenfeldom sva vsa potra in zmedena sedela v sobi. Neprestano sem mislila samo na to, kajko se bo v novih okoliščinah odločila usoda ubogega dekleta in nas vse pahnila v obup in žalost. Cudno: prav tisti trenutek je dejal Breitenfeld:

»Ko bi ne vedel, da vladajo tod tako normalne razmere, bi mislili, da je Jurij sam Bog vedi zakaj nalačiš ikšal s mrtvi.«

Kajti vede, da se voznik, kajti je ou, in čeprav je imel vprežene tako divje konje, ne ponesrečen tako izlepa, posebno, če je po tisti poti že večkrat vozil. Zelo eduno je vse to! Sicer pa... tole sem mu vzel iz žepa, ko smo ga naložili na voz. Nisem moral, da bi ga odnesli z vsem, kar je imel pri sebi. Ljudje so sicer pošteni, a priložnost je že iz marsikoga naredila tatu in človek kaj rad vtakne prsteja, kjer mu jih ni treba. Tu so pisma. Vzemite jih, gospodična Meissnova, ali bi jih pa rajši... Ogledal si je papirje, ki jih je vzel poleg denarnice in ure iz žepa Jurijevega suknjice, »a... ali bi jih pa rajši kar sam obdržal. Tule vidiš, je prepis njegove oporeke, ki jo je bil daues sestavljal na sodišču. Tako

zadavati. Saj je Murray vendar zaradi njega šel v smrt! Ko sem nazadnje ihite dopovedal ljudem, zakaj je Murray to storil, zakaj sva ne prestano krožila nad vlakom, zakaj je moral ta človek umreti, da reši šest sto drugih, so umolknili. Strojvodja je bil bled ko zid.

Tih, brez besed smo se odpeljali nazaj v Seymour; tam so Murrayje drugi dan pokopali. Morebili mu bodo nekoc postavili spomenik. Takrat ni nihče mislil na to. Tri sto deset mest razdejanj, več ko tisoč ljudi mrtvih, milijon ljudi brez strehe; nesreča je bila prevelika. V katastrofi milijonov je utonilo junastvo enega samega moža... (r)

Zadnjici smo si posredno privoščili avtomobiliste, danes naj pa z besedami slavnega angleškega igralca Seymoura Hicksa naštejemo nekaj po-

»Odprto pismo gospodom zdravnikom!«

(n) Zadnjici smo si posredno privoščili avtomobiliste, danes naj pa z besedami slavnega angleškega igralca Seymoura Hicksa naštejemo nekaj po-

POZOR!

Velik zaslužek in izvrstne uspehe bo dosegel vsakdo, kdo redi živino (prasičke, teleta, krave, perutnino, zajce itd.), ako bo uporabil izvrstne preparate »PEKK« in »OSAN«.

Največ prvh nagrad je dobila na razstavi v Novem Sadu živina naših odjemalcev. SLOVENCI se tudi pohvalijo:

»Dvema, po 6 tednov starima prasičkoma, ki sta se zelo klavorno razvijala, bila sta zelo suha in sta nerada jedla, sem dajal »Pekka« in »Osana«. Po 20 dnevih pokladanja »Pekka« in »Osana« sta prasička nenavadno napredovala, pridobila sta na teži. Koliko kil, ne morem povedati, ker nimam tehnične. Skratka, sedaj sta zdrava in najlepša prasička v tukajšnji okolici, tako da ju ljudje zelo občudojujo.«

Ivarnik Blaž, Helena p. Crna pri Prevaljah.

Poskusite. Pošljite vnaprej din 50—, dobili boste franko 2 kg »Pekka« in 2 kg »Osana«.

Brezplačna pojasnila daje: »KASTEL« d. d., Zagreb 6.

Nikdar

na zrak brez mene!

Pomladanski zrak močno vpliva tudi na Vašo kožo.

Zato jo dobro namežite s kremo NIVEA, preden greste na zrak. To krepa kožo, jo dela zdravo in ji daje mladostno svečost. Zakaj Eucerit vsebuje edino le NIVEA!

je vsaj napisano na ovitku. Da, ravno danes! Znajal je z glavo. Ženske ste malo preveč čudne, kar se tiče poslednje volje; takoj si mislijo, da je smrt po sredji. Začasno jo bom kar jaz obdržal, da ne bom ubogi ženi se bolj zmedel glave. »Najbrže se vraca v veliko družbo. In pastor je tudi z njim.«

»Da.«

Johna Murraya junaska smrt

Nadaljevanje s 4. strani

nice mu je obkrožal nasmeh. Iz ust in nosa mu je curjala kri. Murray je mrtev. Vlakovodja je dejal: »Najbrže spet takle zasebul letalec. Tako dolgo se je postavljaj pred nami, dokler nikoli ne dovolite svojim ženam, da bi kramljale o vašem poklicu; to je vaša stvar in takšno kramljanje vam samo krade ugled. Ne bodite pretrdi pri diagnozi in ne zalučajte ubogemu pacientu gole resnice v obraz! (Pa čeprav se pacient še tako pogumnega dela! Op. ured.) Ne pripovedujte pacientom o svojih bogatih klientih, kajti človek pride k zdravniku iz upanja, ne pa zato, ker je ta in ta zdravnik pred kratkim zdravil grafico X. ali pa ministra Y. Naročite strežnici, ki odpira vrata, naj se vsakemu prislučeku nasmehne, sicer se človeku zdi, da drže vaša vrata naravnost na pokopališču. Zmerom zanesljivo povejte svojo diagnozo, čeprav je nápk, kajti radi hodimo k zdravnikom, ki zanesljivo vede svojo stvar, in nič nam ni bolj zoprtega, kakor cincanje pri poznavanju naše bolezni.«

Mislim, da bodo gospodje zdravniki in bolniki priznali, da ima sir Seymour kaj pametne ideje!

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Radio Ljubljana

od 23. do 29. junija 1938.

ČETRTEK 23. JUNIJA

12.00: Plošča ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Za zabavo in oddih ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Operetni napevi ■ 18.40: Slovenčina ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert Glasbene Matice, Radijskega orkestra (dirig. D. M. Šijane) in K. Rupla ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Koncert lahkje glasbe ■ Konec ob 23. uri.

PETEK 24. JUNIJA

12.00: Slovenski biseri ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Za zabavo in oddih ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Operetni napevi ■